

D. LIÊN HÀ – MÁI TRƯỜNG TÔI YÊU

1. Văn xuôi

LIÊN HÀ – DẤU ẤN MỘT ĐỜI GẮN BÓ

Sau mười lăm năm công tác xa quê tại Ty Giáo dục Hà Bắc (nay là Sở Giáo dục và Đào tạo Bắc Giang), trung tuần tháng 11 năm 1982, tôi được điều động về công tác tại trường PTTH Liên Hà. Đến nay đã hơn bốn mươi năm trôi qua, nhưng mỗi khi nhớ lại, hình ảnh ngôi trường ngày ấy vẫn hiện lên trong tôi thật rõ nét, như một phần ký ức không thể nào quên.

Từ những ngày gian khó...

Ngày ấy, trường còn vô vàn khó khăn. Không có tường rào bao quanh, không có điện thoại, cũng chưa có điện thắp sáng. Toàn trường chỉ có 14 phòng học cấp 4 lợp ngói móc, trước cửa mỗi lớp được lát một lối gạch nhỏ để đi lại, còn lại là khoảng sân đất cỏ mọc. Khi đó trường có 18 lớp với hơn 700 học sinh, học hai ca.

Cuộc sống của thầy và trò thời ấy vô cùng vất vả. Hầu hết học sinh đều đi bộ đến trường. Mùa mưa đường lầy lội, mùa nắng bụi phủ hồng vai áo. Các thầy cô giáo ngoài giờ lên lớp còn phải tranh thủ làm thêm nhiều công việc để cải thiện cuộc sống. Khó khăn là vậy, nhưng chính trong những tháng ngày ấy, tôi cảm nhận được sâu sắc nhất tình đồng nghiệp, tình thầy trò và ý chí vượt khó của tập thể nhà trường.

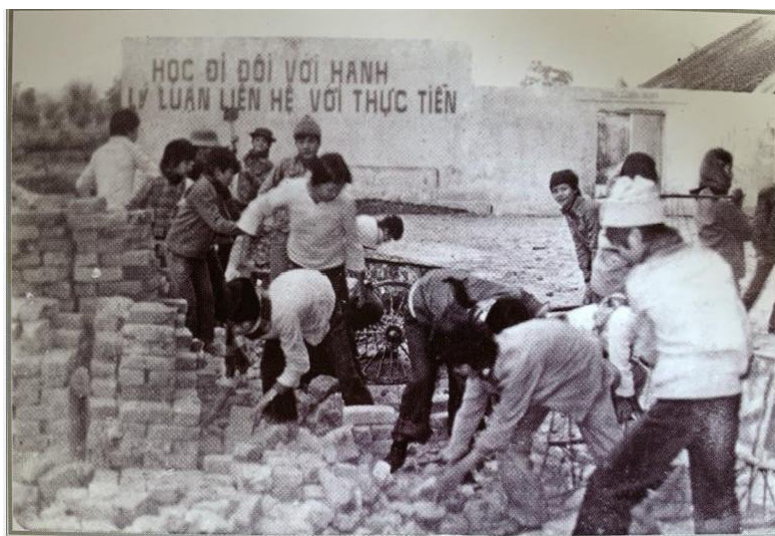
Ban Giám hiệu lúc bấy giờ có ba đồng chí: anh Trương Quang Hoàng là Hiệu trưởng; anh Nguyễn Đức Hiến và anh Ngô Văn Lộc là Phó Hiệu trưởng. Năm 1983, khi anh Ngô Văn Lộc chuyển về trường THPT Cao Bá Quát, tôi được bổ nhiệm làm Phó Hiệu trưởng.

Những năm đầu thập niên 80, Bộ Giáo dục phát động phong trào "Học đi đôi với hành". Khác với những đợt trước, lần này trọng tâm là mô hình V-A-C (Vườn - Ao - Chuồng). Hưởng ứng chủ trương đó, từ năm 1981 đến năm 1988, trường THPT Liên Hà đã triển khai rất tích cực mô hình này. Thầy và trò cùng nhau đào ao thả cá, lấy đất đóng gạch, nuôi lợn, nuôi gà, nuôi giun, trồng nấm, làm mứt táo; vườn trường thì ươm cây giống, trồng táo và nhiều loại cây khác.

Năm 1983, UBND huyện Đông Anh giao cho nhà trường 1,03 ha đất thực hành tại xã Liên Hà sau khi điều chuyển quỹ đất từ các xã Liên Hà, Việt Hùng, Thụy Lâm và Dục Tú. Trên mảnh đất ấy, học sinh cấy lúa, trồng ngô, trồng khoai dưới sự hướng dẫn của các thầy cô giáo.

Đó là quãng thời gian mà hôm nay nhắc lại, nhiều người trẻ có lẽ khó hình dung được. Học sinh nam đóng gạch, học sinh nữ gánh gạch vào lò, ra lò; các thầy cô giáo trực tiếp xếp gạch, đốt gạch. Hầu như mọi công đoạn đều do chính thầy và trò nhà trường đảm nhiệm. Những viên gạch làm ra được dùng để xây tường bao, lát sân trường, xây chuồng lợn. Thóc, ngô dùng làm thức ăn chăn nuôi; cá, nầm đem ra chợ bán để tăng nguồn thu cho nhà trường. Đến dịp Tết, thịt lợn được chia cho các thầy cô mang về đón xuân. Tôi vẫn còn nhớ những ngày giáp Tết, nầm nở đúng dịp, dù ai cũng bận rộn nhưng vẫn phải tranh thủ thu hái rồi nhờ người mang ra chợ Lỗ Khê bán. Những kỷ niệm ấy tuy vắt vả nhưng đến hôm nay vẫn khiến tôi bồi hồi mỗi khi nhớ lại.

Chính từ những năm tháng lao động ấy, thầy và trò Liên Hà đã cùng nhau vun đắp nên truyền thống đoàn kết, cần cù và sáng tạo. Đó là nền tảng quan trọng để nhà trường từng bước trưởng thành.

Trong giai đoạn 1981 – 1990, dưới sự lãnh đạo của Chi bộ, Ban Giám hiệu cùng sự đồng lòng của tập thể cán bộ, giáo viên và các thế hệ học sinh, trường THPT Liên Hà đã đạt được nhiều thành tích đáng tự hào. Nhà trường nhiều năm liền đạt danh hiệu **Trường Tiên tiến xuất sắc**, trở thành lá cờ đầu của các trường THPT thành phố Hà Nội. Trường được đón nhiều đoàn khách trong nước và quốc tế đến tham quan, học tập như các đoàn

của CHDCND Lào, Campuchia, Cộng hòa Liên bang Đức và Tổ chức Lương thực Thế giới (FAO). Đặc biệt, trường vinh dự được đón Đại tướng Võ Nguyên Giáp về thăm và được Hội đồng Bộ trưởng tặng Bằng khen về phong trào thi đua "Hai tốt". Đó là niềm tự hào không chỉ của riêng nhà trường mà còn của cả quê hương Liên Hà.

Sau công cuộc đổi mới năm 1986, cơ chế bao cấp được xóa bỏ. Mô hình sản xuất của nhà trường như đóng gạch, trồng lúa, chăn nuôi... không còn phù hợp, hiệu quả kinh tế giảm dần và đến năm 1990 thì kết thúc. Dầu vậy, những năm tháng ấy vẫn luôn là một phần ký ức đẹp của nhiều thế hệ thầy và trò.

Năm 1988, anh Nguyễn Đức Hiến chuyển công tác về Phòng Giáo dục, anh Nguyễn Hữu Quát được bổ nhiệm làm Phó Hiệu trưởng. Ban Giám hiệu khi đó gồm anh Trương Quang Hoàng, anh Nguyễn Hữu Quát và tôi.

... Đến mái trường hôm nay

Năm 1991, khi anh Trương Quang Hoàng nghỉ hưu, tôi được bổ nhiệm giữ cương vị Hiệu trưởng. Trọng trách ấy vừa là niềm vinh dự, vừa là trách nhiệm rất lớn. Tôi luôn tâm niệm rằng muốn nhà trường phát triển thì phải đồng thời nâng cao chất lượng giáo dục và từng bước cải thiện cơ sở vật chất.

Nâng cao chất lượng dạy học

Việc đầu tiên chúng tôi thực hiện là xây dựng các lớp mũi nhọn để tạo động lực nâng cao chất lượng đại trà.

Trước năm 1991, lớp chọn được tuyển chủ yếu dựa vào kết quả thi đầu vào nên chưa phát huy hết năng lực của học sinh theo từng thế mạnh. Đáp ứng yêu cầu của thời đại, nhà trường mạnh dạn tổ chức các ban A, B, C, phù hợp với định hướng thi đại học. Việc tuyển chọn dựa trên hai tiêu chí: kết quả thi tuyển đầu vào (môn chuyên được nhân hệ số hai) và kết quả học tập ở cấp dưới. Sau mỗi năm học, học sinh đều được sàng lọc để tạo động lực phấn đấu.

Đối với giáo viên, nhà trường cũng lựa chọn những thầy cô có chuyên môn vững vàng, tâm huyết để giảng dạy các lớp mũi nhọn. Chế độ khuyến khích được thực hiện công

khai, đồng thời luôn lắng nghe ý kiến phản hồi của học sinh và cha mẹ học sinh để không ngừng nâng cao chất lượng giảng dạy.

Sau ba năm thực hiện, kết quả vượt ngoài mong đợi. Hầu hết học sinh các lớp mũi nhọn đều đỗ đại học; đặc biệt, nhiều năm liền lớp A1 có tỷ lệ đỗ đại học đạt 100%. Từ đó, ngày càng nhiều học sinh giỏi trong huyện Đông Anh lựa chọn học tại Liên Hà. Từ 18 lớp năm 1991, đến năm 2003 nhà trường đã phát triển lên 41 lớp. Điều làm tôi vui nhất không phải chỉ là quy mô ngày càng lớn, mà là vị thế của THPT Liên Hà ngày càng được khẳng định trong huyện Đông Anh, trong thành phố Hà Nội và được nhiều người biết đến như một ngôi trường có chất lượng giáo dục tốt.

Xây dựng cơ sở vật chất

Song hành với việc nâng cao chất lượng giáo dục là quá trình xây dựng cơ sở vật chất.

Năm 1991, trường được Sở Giáo dục cấp kinh phí cải tạo hai phòng học cấp 4 thành phòng học mái bằng. Năm 1992 kéo đường dây điện thoại từ Việt Hùng về trường. Năm 1993 xây mới năm phòng học mái bằng. Năm 1994 có điện lưới quốc gia. Năm 1995 hoàn thành dãy nhà ba tầng với 15 phòng học để kịp chào mừng kỷ niệm 30 năm thành lập trường vào tháng 11 năm 1996. Năm 1998 xây nhà Hiệu bộ và nhà Thể chất. Năm 2001 tiếp tục xây dựng khu phòng học ba tầng nối với dãy nhà cũ và hoàn thành vào cuối năm 2002.

Mỗi công trình hoàn thành đều là kết quả của biết bao công sức, tâm huyết và sự chung tay của nhiều thế hệ cán bộ, giáo viên, học sinh cùng sự quan tâm của các cấp lãnh đạo.

Nhìn lại chặng đường mười một năm trên cương vị Hiệu trưởng, tôi luôn trân trọng và biết ơn các đồng chí trong Ban Giám hiệu qua các thời kỳ: anh Nguyễn Hữu Quát, anh Lân, anh Hạnh cùng toàn thể các thầy cô giáo như thầy Đào, thầy Hoán, thầy Khôi, thầy Bình, cô Soạn, cô Láng, cô Hương, thầy Chi... Chính sự đoàn kết, tận tụy và trách nhiệm của tập thể đã góp phần đưa THPT Liên Hà từ một ngôi trường còn nhiều khó khăn trở thành **Trường Tiên tiến Xuất sắc** của thành phố trong nhiều năm liền.

Năm 2003, tôi nghỉ hưu, khép lại hơn hai mươi năm gắn bó với mái trường Liên Hà. Điều tôi mong mỗi nhất khi ấy là các đồng chí Hiệu trưởng kế tiếp sẽ tiếp tục gìn giữ và phát huy truyền thống mà biết bao thế hệ thầy trò đã dày công vun đắp.

Đến hôm nay, mỗi lần trở về trường, nhìn thấy những dãy nhà khang trang, những hàng cây xanh mát, những thế hệ học sinh tiếp tục trưởng thành dưới mái trường thân yêu, tôi lại cảm thấy vô cùng xúc động. Điều làm tôi hạnh phúc nhất không chỉ là sự đổi thay của ngôi trường, mà còn là ngọn lửa truyền thống của THPT Liên Hà vẫn luôn được các thế hệ cán bộ, giáo viên và học sinh gìn giữ, tiếp nối.

Với tôi, THPT Liên Hà không chỉ là nơi đã gắn bó hơn hai mươi năm công tác. Đó là nơi tôi đã gửi gắm những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời người thầy. Và tôi tin rằng, dù thời gian có trôi qua bao lâu nữa, những kỷ niệm về mái trường thân yêu này sẽ mãi là hành trang quý giá theo tôi trên mọi chặng đường còn lại của cuộc đời.

Thầy Đỗ Văn Mạn

Nguyên Hiệu trưởng Trường THPT Liên Hà
(Giai đoạn 1991 -2003)

TRƯỜNG THPT LIÊN HÀ “TỰ HÀO VÀ MÃI NHỚ”

Liên Hà – Đông Anh, Hà Nội, vùng đất cổ địa linh nhân kiệt, nơi ghi dấu biết bao huyền tích lịch sử và hội tụ tinh hoa văn hóa đậm đà bản sắc của đất Đông Ngàn, Kinh Bắc xưa. Nơi đây từng là địa bàn sinh tụ của cư dân đất Việt thời dựng nước, góp phần làm nên nền văn minh sông Hồng rực rỡ; nơi nổi danh khắp chốn Kinh Bắc với truyền thống hiếu học và khoa bảng; nơi lưu giữ những tên đất, tên người đã đi vào thơ ca huyền thoại. Chính trên mảnh đất giàu truyền thống ấy, tháng 11 năm 1966, ngôi trường Cấp 3 Liên Hà (nay là Trường THPT Liên Hà) đã ra đời và được sự giúp đỡ, chở che của nhân dân các thôn Hà Phong, Hà Lỗ, Liên Hà. Hơn nửa thế kỷ bên bờ với sự nghiệp “trồng người”, Trường THPT Liên Hà không chỉ là nơi dạy chữ, dạy làm người, mà còn là nơi ươm mầm những hạt giống tâm hồn, nuôi dưỡng tài năng và trí tuệ cho biết bao thế hệ học sinh Đông Anh trở thành con người phụng sự cho sự nghiệp dựng xây đất nước văn hiến, anh hùng. Từ mái trường này, nhiều thế hệ học sinh ưu tú đã trưởng thành, đem trí tuệ, tài năng và nhiệt huyết cống hiến cho sự nghiệp xây dựng, bảo vệ Tổ quốc. Ngôi trường cũng là nơi gửi gắm tâm huyết, tình cảm, cống hiến trí tuệ, sức sáng tạo của bao thế hệ nhà giáo của trường. Sáu mươi năm qua đã khép mở biết bao ký ức, kỷ niệm đọng đầy của các thế hệ thầy và trò.

Nhìn lại chặng đường hơn nửa thế kỷ đã đi qua, làm sao quên được những ngày đầu gian khó, thiếu thốn, thầy và trò nhà trường phải tự tay đào hầm, dựng lớp bằng tranh tre, nứa lá; có lớp học nửa nổi nửa chìm trong lòng đất để vừa học vừa tránh bom Mỹ. Trong những năm tháng chống Mỹ khốc liệt, sau mỗi loạt bom rung chuyển đất trời, tiếng giảng bài của thầy cô lại vang lên ấm áp, gieo vào lòng lứa học trò thời ấy từng con chữ của tri thức, của khát vọng vươn lên, của tình yêu quê hương đất nước và đạo đức làm người. Chính trong hoàn cảnh chiến tranh ấy, ta mới thấy hết tình yêu nghề, yêu trò tha thiết của các thầy, cô giáo của trường thời ấy. Ngày hôm nay, dấu đời sống đã có nhiều đổi thay theo nhịp đi lên của đất nước, nhưng với mỗi thầy cô, ký ức về một thời gian khó mà hào hùng ấy vẫn vẹn nguyên như mới hôm qua. Cùng với nhiệm vụ dạy và học, trong cuộc kháng chiến giải phóng miền Nam, nhiều thầy giáo và học sinh nhà trường đã gác lại bút nghiên lên đường tòng quân đánh giặc. Hành trang họ mang theo là khát vọng hòa bình và ý chí quyết chiến, quyết thắng chống giặc ngoại xâm. Một số học sinh đã anh dũng hy sinh vì độc lập tự do của dân tộc; nhiều người đã để lại một phần thân thể của mình trên chiến trường. Khi hòa bình lập lại, thực hiện phương châm giáo dục “Học đi đôi với hành – Nhà trường gắn liền với xã hội”, thầy trò Liên Hà lại vừa dạy học, vừa tham gia lao động sản xuất: đóng gạch, làm nấm, nuôi lợn, trồng lúa, ngô... để tạo ra sản phẩm cho xã hội. Nhà trường trở thành một điểm sáng của ngành giáo dục Thủ đô về phong trào

hướng nghiệp.

Tôi về công tác tại Trường THPT Liên Hà từ tháng 8 năm 1987, sau khi hoàn thành nghĩa vụ công tác tại vùng núi Thuận Châu – Sơn La (tại Trường CĐSP Tây Bắc, nay là Trường ĐHSP Tây Bắc). Như bao người con xa quê, được trở về làm việc tại ngôi trường mình từng học tập và trưởng thành là mong mỏi lớn nhất của bản thân tôi. Khi mới về trường, tôi được làm việc cùng với nhiều thầy cô đã dạy dỗ mình nên dù là một giáo viên mới, tôi luôn cảm thấy sự gần gũi, chân thành từ thầy cô, đồng nghiệp, đặc biệt là các thầy cô trong Tổ Toán đã tạo điều kiện, giúp tôi nhanh chóng hòa nhập. Thời điểm ấy, dù nhà trường vẫn còn vừa dạy học vừa lao động hướng nghiệp, nhưng tôi đã cảm nhận rõ khát vọng lớn lao từ Thầy Hiệu trưởng Trương Quang Hoảng, Thầy Hiệu phó Đỗ Văn Mạn cùng tập thể nhà giáo: mong muốn đưa Liên Hà trở thành ngôi trường có chất lượng dạy học đứng đầu trong huyện và nằm trong tốp các trường chất lượng cao của ngành giáo dục Thủ đô. Từ năm 1991, khi Thầy Đỗ Văn Mạn đảm nhiệm vai trò Hiệu trưởng, nhà trường đã có bước chuyển biến mạnh mẽ về chất lượng giáo dục. Có lẽ cái gốc để chất lượng nhà trường vươn lên nhanh chóng là quyết tâm của Ban Giám hiệu, lòng yêu nghề, cái tâm trong sáng và sự tận tụy với trò của đội ngũ giáo viên. Một Hiệu trưởng luôn trăn trở cho trường, gần gũi, chia sẻ với đồng nghiệp, những nhà giáo tận tụy hết lòng vì học trò – tất cả đã tạo nên “thương hiệu Liên Hà”, thu hút nhiều học sinh giỏi khắp các xã trong huyện Đông Anh về trường học tập. Tôi luôn tin rằng, một ngôi trường có người quản lý biết lo cho chuyên môn, chăm lo cho đời sống giáo viên, sáng tạo trong điều hành và xem sự đỗ đạt, thành danh của người học là mục tiêu tối thượng thì nhà trường đó không thể không vươn lên. Suy cho cùng, thời nào cũng vậy, mong mỏi lớn nhất của người dân khi gửi con đến trường là mong con đỗ đạt để có việc làm thu nhập tốt, có vị trí xã hội và cuộc sống tương lai thuận lợi. Một nhà trường không thấu hiểu tâm nguyện ấy thì khó lòng xây dựng được niềm tin trong lòng nhân dân. Trường THPT Liên Hà thời đó đã hiện thực hóa kỳ vọng của nhân dân bằng tất cả sự tận tâm của người đứng đầu và của từng thầy cô giáo. Nhờ đó, cái tên Liên Hà đã khắc sâu vào lòng người dân Đông Anh và nhận được sự tín nhiệm lớn từ lãnh đạo Sở Giáo dục & Đào tạo. Đó là một kỷ ức đẹp đẽ trong tôi về một thể hệ lãnh đạo và nhà giáo đầy nhiệt huyết, cống hiến trọn vẹn cho sự nghiệp giáo dục của nhà trường.

Năm 2003, Thầy Hiệu trưởng Đỗ Văn Mạn về nghỉ hưu, tôi may mắn được tin tưởng giao nhiệm vụ kế nhiệm Hiệu trưởng nhà trường. Tiếp quản một nền tảng vững chắc là một thuận lợi lớn, nhưng cũng đặt lên vai tôi không ít áp lực: Làm sao để giữ vững thương hiệu và tiếp tục đưa nhà trường phát triển lên một tầm cao mới? – đó cũng là trăn trở mà Thầy Đỗ Văn Mạn đã gửi gắm lại cho tôi ngày chia tay. Để giải bài toán đó, tôi xác định phải luôn bám sát mục tiêu của người học, đặt lợi ích của học sinh lên hàng đầu, đưa vị thế nhà trường ngày một nâng cao; đồng thời tập trung chăm lo đời sống cho giáo viên, lấy kỷ cương và dân chủ làm nền tảng tạo nên chất lượng, tăng cường đầu tư cơ sở vật chất. Nhờ sự đoàn kết và nỗ lực không

ngừng, năm 2005, Trường THPT Liên Hà tự hào trở thành ngôi trường THPT thứ tư của Hà Nội đạt chuẩn Quốc gia. Được Sở giáo dục tặng 30 triệu, Huyện Đông Anh tặng 20 triệu để tổ chức lễ đón. Dấu mốc này đã nâng nhà trường lên một tầm cao mới: phong trào chuyên môn sôi nổi, đời sống giáo viên được cải thiện rõ rệt (có năm giáo viên được thưởng tới 2 tháng lương đón Tết). Đến năm 2008, Ban Giám hiệu đề xuất dự án cải tạo, xây mới lại toàn bộ nhà trường với quy mô hơn 60 tỷ đồng; dự án được HĐND Thành phố chấp thuận và phê duyệt đầu năm 2012. Năm 2005, vì sự phát triển lâu dài của trường, khi làm sổ xanh quyền sử dụng đất nhà trường đã đề nghị đưa thêm một số ruộng hướng nghiệp vào mở rộng diện tích sân bóng đá, đưa diện tích khu tập thể vào khuôn viên chính của trường và được UBND Thành phố chấp thuận. Giai đoạn 10 năm đầu thế kỷ XXI trường tạo được những dấu ấn đáng tự hào, không phải những con số do trường tạo nên mà từ xã hội đánh giá:

- Điểm chuẩn tuyển sinh đầu vào của trường có năm cao hơn các trường trong khu vực từ 8 đến 10 điểm. Đứng trong top 15 trường điểm cao nhất Thành phố. Số lượng học sinh giỏi đăng ký vào trường vượt xa chỉ tiêu tuyển.

- Học sinh đạt giải cấp Thành phố có năm bằng tổng giải của ba trường trong huyện cộng lại; nhà trường trở thành nơi quy tụ học sinh của cả 20 xã trong huyện Đông Anh.

- Từ năm 2005 đến 2012, tỷ lệ đỗ đại học của trường liên tục nằm trong top 100, top 200 trường THPT hàng đầu toàn quốc, vượt xa hàng trăm bậc so với các trường trong huyện.

- Nhà trường nhiều năm liền là đơn vị duy nhất trong huyện đạt danh hiệu Trường tiên tiến xuất sắc; là trường THPT đầu tiên trong huyện vinh dự đón nhận Huân chương Lao động và Bằng khen của Thủ tướng Chính phủ, cùng biết bao phần thưởng cao quý khác.

- Sự ngay ngắn, nghiêm túc, chẩn chu khi đến trường hàng ngày và sự thành công của đội học sinh Liên Hà đến dự trại hè quốc tế tại Quế Lâm, Trung Quốc là minh chứng cho “phong cách” học sinh Liên Hà.

Những quả ngọt ấy không tự nhiên có được, mà là sự ghi nhận khách quan của toàn xã hội đối với nỗ lực của tập thể nhà trường. Bản thân tôi cũng vô cùng may mắn khi được hưởng thành quả chung đó: Tôi vinh dự được Sở GD&ĐT lựa chọn là một trong bốn Hiệu trưởng xuất sắc tham gia chuyến học tập mô hình giáo dục tại Úc, cùng các chuyên công tác tại Singapore. Trong suốt một đời cống hiến, tôi đã vinh dự nhận được 25 giấy khen, bằng khen và huy chương các cấp. Nhưng phần thưởng lớn nhất đối với tôi chính là tình yêu, sự tự hào và kỷ ức sâu đậm về mái trường THPT Liên Hà. Cuối năm 2013, tôi chuyển công tác về Trường THPT Cổ Loa, nhưng tâm trí vẫn luôn hướng về Liên Hà, dõi theo và vui mừng trước sự đi lên của nhà trường về mọi mặt. Giờ đây, khi đã hoàn thành nhiệm vụ về nghỉ hưu, tôi vẫn luôn đau đáu một điều mong mỏi: Trường THPT Liên Hà mãi giữ vững vị thế là đơn vị dẫn đầu khu vực về chất lượng giáo dục.

Kính chúc nhà trường ngày càng phát triển vững mạnh. Kính chúc các thầy cô giáo luôn

hạnh phúc, tràn đầy niềm vui và may mắn trong cuộc sống!

***Thầy* Nguyễn Văn Hạnh**

Nguyên Hiệu trưởng Trường THPT Liên Hà

(Giai đoạn 2003 – 2013)

Liên Hà - Sáu Mươi Năm Cây Đứng Bóng, Mãi Là Bến Đợi Trong Tim

Sáu mươi năm! Con số ấy vang lên, không chỉ là cột mốc thời gian, mà là một thước phim quay chậm đầy ắp nắng, gió, và những ký ức không bao giờ phai nhạt.

Tôi trở lại trường trong sớm thu Hà Nội se lạnh, nhưng lòng lại ấm áp lạ thường. Ngôi trường Trung học Phổ thông Liên Hà hôm nay đã khác xưa nhiều lắm, khang trang hơn, hiện đại hơn, nhưng đâu đây vẫn vẹn nguyên dáng hình thân thuộc của những gốc xà cừ cổ thụ, tán lá rủ bóng xuống sân trường, kể lại câu chuyện của thời gian.

Trong không khí trang trọng của những ngày hướng về lễ kỷ niệm thành lập trường, người cựu học sinh như tôi chợt thấy mình như bé lại, hòa với biết bao tà áo trắng tinh khôi như thuở nào. Ký ức ủa về như một dòng sông bất tận. Đó là những buổi sáng tinh mơ đạp xe đến trường, là tiếng trống trường thúc giục, là ánh mắt lấp lánh tinh nghịch của đám bạn trong giờ ra chơi, là những trang vở còn thơm mùi giấy mới cùng bao dự định lớn lao. Ngôi trường ấy không chỉ cho chúng tôi kiến thức, mà còn là nơi chứng kiến những rung động đầu đời, những vấp ngã đầu tiên, và những lần đứng dậy mạnh mẽ hơn. Mỗi viên gạch, mỗi ô cửa sổ, mỗi bậc thềm của khu hiệu bộ, dãy nhà A, B đều in hằn dấu chân, hơi thở và cả những giọt mồ hôi, nước mắt của tuổi học trò.

Điều đáng trân trọng nhất, và cũng là niềm tự hào lớn nhất, chính là hình ảnh các thầy cô – những người lái đò lặng thầm, vị tha và giàu nghị lực. Trong suốt sáu thập kỷ, biết bao thế hệ giáo viên đã miệt mài gieo mầm tri thức và đắp bồi nhân cách, truyền ngọn lửa đam mê, dạy chúng tôi về lòng nhân ái, sự tử tế và trách nhiệm với cộng đồng. Nhờ có những “người đưa đò” tận tụy ấy, chúng tôi mới có đủ hành trang và dũng khí để vững vàng bước ra biển lớn cuộc đời. Lòng biết ơn này, xin gửi trọn vẹn đến từng gương mặt đã đi qua cuộc đời học trò của tôi.

Sáu mươi năm - từ những ngày đầu gian khó, Liên Hà đã phát triển không ngừng, trở thành một địa chỉ giáo dục uy tín, chắp cánh cho biết bao thế hệ học trò trưởng thành, đóng góp không nhỏ vào sự phát triển của quê hương Thư Lâm hôm nay. Ở ngưỡng tuổi mới, không phải để già đi, mà là bước vào một chương mới, với khát vọng vươn lên mạnh mẽ hơn nữa, khẳng định vị thế trong ngành giáo dục Thủ đô. Tôi tin rằng, với truyền thống *Uống nước nhớ nguồn*, với sự tâm huyết của Ban Giám hiệu và đội ngũ giáo viên, cùng sự năng động, sáng tạo của học sinh, Liên Hà sẽ tiếp tục gặt hái những thành công rực rỡ, trở thành nơi ươm mầm tài năng và nuôi dưỡng ước mơ.

Chúc mừng tuổi mới đến với Liên Hà của tôi!

Cám ơn mái trường đã cho tôi tuổi thanh xuân đẹp đẽ nhất.

Liên Hà ơi! Mãi mãi là bến đỗ bình yên - nơi chúng tôi gọi là **Nhà!**

Cô Hoàng Thị Hiền

(Cựu học sinh khóa 25 (1988-1991)

Tổ trưởng chuyên môn tổ Ngữ văn - GDTC - GDQP)

**LIÊN HÀ – MÁI TRƯỜNG TRONG TIM
VÀ NHỮNG THÁNG NĂM KHÔNG THỂ QUÊN**
(Nhân kỷ niệm 60 năm thành lập Trường THPT Liên Hà)
Tập thể lớp 12D niên khóa 1993 – 1996

Có những ngôi trường đi qua đời người như một chặng dừng chân. Nhưng cũng có những ngôi trường ở lại mãi, trở thành một phần ký ức – nơi mỗi khi nhắc đến, ta bỗng thấy lòng mình mềm lại, thấy trong tim vang lên tiếng trống trường năm nào, tiếng gọi bạn bè, tiếng thầy cô ân cần nhắc nhở... Với chúng tôi, trường THPT Liên Hà chính là một nơi như thế. Sáu mươi năm – một hành trình dài của một mái trường nơi vùng quê giàu truyền thống hiếu học, biết bao thế hệ học trò đã bước qua cánh cổng thân quen, mang theo ước mơ trong trẻo của tuổi mười bảy, để rồi từng đứa trưởng thành, tỏa đi muôn phương. Dẫu mỗi người một con đường, một nghề nghiệp, một hoàn cảnh, nhưng trong sâu thẳm trái tim, ai cũng giữ lại cho mình một góc trời mang tên Liên Hà – nơi có những tháng năm áo trắng đẹp nhất đời người. Truyền thống được viết nên từ gian khó và niềm tin. Nhìn lại lịch sử hình thành và phát triển của nhà trường, càng thấm thía rằng: truyền thống của Trường THPT Liên Hà không chỉ được tạo dựng bằng thành tích, bằng những bằng vàng, những phần thưởng... mà còn được viết nên bằng mồ hôi, bằng sự kiên cường, bằng tinh thần vượt khó của nhiều thế hệ thầy và trò. Có thể nào quên những năm tháng điều kiện cơ sở vật chất còn thiếu thốn, lớp học đơn sơ, những mùa mưa bùn đất lấm chân, con đường gập ghềnh, những ngày rét căm căm, ... nhưng thầy vẫn đứng lớp, học trò tay ôm cặp sách, lòng vẫn sáng lên niềm vui được đến trường. Khát vọng đổi đời, ước mơ vượt lên hoàn cảnh chưa bao giờ tắt. Ngôi trường ấy – bằng sự giản dị mà bền bỉ – đã dạy cho học trò một bài học quan trọng: không có con đường nào trải đầy hoa hồng, nhưng con đường nào cũng có thể đến đích nếu ta có ý chí, nghị lực và lòng tin.

Nếu phải gọi tên điều làm nên linh hồn của Trường THPT Liên Hà, thì đó chính là đội ngũ thầy cô giáo – những người “lái đò” tận tụy, lặng thầm qua bao thế hệ. Có những thầy cô cả đời gắn bó với bục giảng, xem từng thế hệ học trò như con em của mình. Trong ánh mắt thầy cô, không chỉ có bài giảng, phần trắng, bảng đen, mà còn có cả niềm trăn trở về tương lai học sinh, về từng phận người phía sau cánh cổng trường. Chúng tôi – những học trò năm ấy – vẫn không thể quên những dáng thầy gầy gò trên bục giảng, giọng nói trầm ấm mà nghiêm khắc. Không quên những lần cô giáo lặng lẽ gọi riêng một học sinh, nhắc nhở bằng sự ân cần chứ

không phải trách mắng. Không quên những trang vở đầy nét bút đỏ, những lời phê bình có khi khiến ta chạnh lòng, nhưng sau này mới hiểu: đó là sự yêu thương của người thầy dành cho học trò bằng cách nghiêm khắc nhất. Thầy cô của Liên Hà không chỉ truyền đạt kiến thức, mà còn gieo vào tâm hồn học sinh những hạt giống nhân cách. Dạy học trò biết sống tử tế, biết giữ lòng tự trọng, biết đứng lên sau vấp ngã, biết yêu quê hương và trân trọng giá trị của lao động. Đôi khi, điều ta mang theo suốt cuộc đời không phải là một công thức toán học hay một bài văn mẫu, mà là một câu nói của thầy, một ánh nhìn của cô, một lần động viên đúng lúc khiến ta vững vàng bước tiếp. Ký ức thời áo trắng – trong trẻo như một khúc hát Tuổi học trò là một miền ký ức không thể lặp lại. Nó trong trẻo như nắng sớm, dịu dàng như tiếng gió qua hàng cây sân trường. Nó trong trẻo như nắng sớm, dịu dàng như tiếng gió qua hàng cây sân trường. Ai đã từng đi qua những năm tháng ấy mới hiểu: ***đời người có thể thành đạt, có thể giàu sang, nhưng không gì có thể mua lại được những ngày vô tư của thời áo trắng***. Nhớ sân trường những buổi chào cờ, hàng lớp thẳng tắp, tiếng Quốc ca vang lên trang nghiêm, trái tim ta tự nhiên cũng biết rung lên niềm tự hào. Nhớ tiếng trống trường thúc giục vào lớp – âm thanh như đánh thức cả một trời tuổi trẻ. Nhớ những buổi tan học, bạn bè đạp xe bên nhau trên con đường quen thuộc, vừa đi vừa kể chuyện, vừa cười giòn tan như chưa từng biết đến lo toan. Nhớ cả những lần lặng im trước kỳ thi, những ánh mắt vừa hồi hộp vừa quyết tâm. Nhớ những trang lưu bút, những dòng chữ vụng về nhưng chân thành. Nhớ những mối tình học trò chưa kịp gọi tên, chỉ là một lần đưa mắt nhìn nhau rồi bối rối quay đi, để sau này khi đã trưởng thành, nhớ lại vẫn thấy tim mình băng khuâng. Có những kỷ niệm nhỏ thôi, nhưng theo ta suốt đời.

Bởi tuổi học trò giống như một mùa hoa. Khi đang nở, ta không nhận ra nó đẹp đến nhường nào. Chỉ đến khi mùa hoa ấy qua đi, ta mới thấy tiếc, mới thấy thèm được trở lại một lần. Mái trường – điểm tựa nâng bước bao thế hệ Trường THPT Liên Hà không chỉ là nơi dạy chữ mà còn dạy cho ta nhân cách làm người. Trường là điểm tựa của biết bao thế hệ học sinh – những người con của vùng quê, mang theo hành trang tri thức để bước ra cuộc đời rộng lớn. Từ mái trường này, nhiều thế hệ học sinh đã trưởng thành, trở thành cán bộ, giáo viên, bác sĩ, kỹ sư, chiến sĩ, doanh nhân... đóng góp cho quê hương, cho Thủ đô và cho đất nước. Nhưng dù ở đâu, làm gì, trong lòng họ vẫn còn nguyên sự tự hào: “Tôi là học sinh Trường THPT Liên Hà.” Và có lẽ, điều đáng trân trọng nhất không chỉ là những thành tích rực rỡ, mà là cách nhà trường luôn giữ được bản sắc của mình: một ngôi trường giàu truyền thống hiếu học, kỷ cương, tình nghĩa; một nơi nuôi dưỡng nhân cách, khơi nguồn khát vọng. Sáu mươi năm – tri ân và tiếp nối Kỷ niệm 60 năm thành lập Trường THPT Liên Hà là dịp để chúng ta nhìn lại chặng đường đã qua bằng niềm tự hào và lòng biết ơn sâu sắc. Biết ơn các thế hệ thầy cô – những người đã dành cả tuổi trẻ, cả đời mình cho sự nghiệp trồng người. Biết ơn những cán bộ quản lý qua các thời kỳ – những người đã vun đắp nền móng và giữ cho ngôi trường

ngày càng phát triển. Biết ơn các thế hệ học sinh – những người đã làm rạng danh mái trường bằng sự nỗ lực và trưởng thành. Nhưng kỷ niệm không chỉ để nhớ. Kỷ niệm còn để nhắc nhở trách nhiệm hôm nay. Trong bối cảnh đất nước đổi mới, hội nhập và phát triển, giáo dục đang đứng trước nhiều yêu cầu mới. Chặng đường phía trước sẽ còn nhiều thử thách, nhưng cũng mở ra những cơ hội lớn. Và Trường THPT Liên Hà – với truyền thống 60 năm đáng tự hào – chắc chắn sẽ tiếp tục vững vàng, đổi mới, nâng cao chất lượng dạy và học, xứng đáng là địa chỉ tin cậy của Nhân dân, là cái nôi đào tạo nhân tài cho quê hương.

Với mỗi cựu học sinh, trở về với Liên Hà không chỉ là trở về một địa điểm, mà là trở về một phần đời mình. Chúng tôi trở về để tri ân, để gặp lại thầy cô, bạn bè, để nhìn lại mái trường xưa nay đã khang trang hơn, để tự nhắc mình rằng: dù đi đâu, làm gì, cũng không được phép quên cội nguồn. Liên Hà – một miền thương nhớ. Thời gian có thể làm tóc ta bạc đi nhưng thời gian không thể làm nhạt phai những ký ức về mái trường. Bởi nơi ấy, tuổi trẻ của chúng ta đã từng rực rỡ. Trường THPT Liên Hà – sáu mươi năm một chặng đường. Sáu mươi năm một dòng chảy. Sáu mươi năm một ngọn lửa. Ngọn lửa ấy được thắp lên từ tình yêu nghề của thầy cô, từ sự nỗ lực của học trò, từ niềm tin của Nhân dân, từ truyền thống hiếu học của quê hương. Và ngọn lửa ấy sẽ còn cháy mãi, lan tỏa mãi, thắp sáng những ước mơ của các thế hệ hôm nay và mai sau. Xin được gửi lời tri ân sâu sắc tới các thế hệ thầy cô giáo Trường THPT Liên Hà. Xin chúc nhà trường tiếp tục phát triển vững mạnh, tiếp tục là điểm tựa của tri thức, là nơi nâng cánh những ước mơ đẹp nhất. Bởi với chúng tôi – những người từng khoác áo học sinh Liên Hà – thì nơi ấy mãi mãi là:

Một mái trường trong tim

Một miền ký ức không thể quên.

Một ngọn đèn soi sáng cả đời người.

Tập thể lớp 12D (Ảnh chụp T4/2021)

LIÊN HÀ TRONG TIM TÔI

Nguyễn Văn Dinh

Cựu học sinh lớp 12E – Khóa 30 – Trường THPT Liên Hà

Có những điều, khi đang ở trong đó, ta không nhận ra là quý. Chỉ đến khi thời gian trôi đi thật xa, ngoảnh lại, mới thấy lòng mình chùng xuống vì nhớ. Với tôi, Trường THPT Liên Hà là một nơi như thế.

Ba năm dưới mái trường ấy trôi qua rất nhẹ, nhẹ như những buổi sáng đến lớp trong tiếng trống quen, như sân trường, hàng cây, dãy lớp học đã quá thân thuộc. Nhẹ đến mức ngày ấy, chúng tôi từng nghĩ rằng mọi thứ sẽ còn ở đó mãi, để rồi khi rời xa mới hiểu: tất cả đã lặng lẽ trở thành ký ức.

Liên Hà trong tôi bây giờ là một miền nhớ rất mềm, không ồn ào mà sáng ánh lên như nắng chiều sân trường năm ấy. Lớp 12E – Khóa 30 của chúng tôi có những kỷ niệm rất học trò, rất đời thường. Có những buổi trốn tiết ra phía sau trường, không phải để nghịch phá, chỉ là muốn ngồi với nhau thêm một chút, nói vài câu vu vơ, nhìn trời nhìn mây rồi im lặng. Khi ấy, chẳng ai nói ra, nhưng trong lòng đều hiểu: tuổi trẻ của mình đang ở ngay đây.

Vẫn còn đó những thẹn thùng rất khẽ của tuổi mới lớn. Những ánh nhìn vội quay đi, những lần bối rối và nhút nhát khi vô tình chạm mặt một vài người bạn giữa hành lang lớp học. Không dám nói nhiều, một câu hỏi vu vơ cũng thấy ngại. Sau này nhớ lại, mới thấy tất cả trong veo đến lạ – rất hiền, rất thật, của một thời chưa biết buồn lo là gì, chỉ biết là đang sống trọn vẹn cho những ngày rất trẻ.

Liên Hà cũng là nơi chúng tôi có những người thầy, người cô để nhớ suốt đời, đặc biệt là cô giáo chủ nhiệm Hồng Việt. Không cần những lời nói lớn lao, chỉ là sự nghiêm khắc đúng lúc, là ánh mắt dõi theo học trò từ xa, là cảm giác luôn có một người đứng về phía mình. Có những điều, phải đi qua năm tháng, chúng tôi mới hiểu: ngày ấy, cô đã âm thầm dạy chúng tôi cách làm người.

Sau này, khi bước ra nhiều môi trường khác, tôi mới nhận ra rằng Liên Hà không chỉ là một ngôi trường. Đó là nơi đã giữ lại trong tôi phần trong trẻo nhất của chính mình – một cảm xúc rất khó gọi tên, chỉ biết rằng mỗi lần nhớ lại, tìm lại mềm đi một chút.

Hôm nay, khi Trường THPT Liên Hà tròn 60 năm, cũng là lúc Khóa 30 – 12E kỷ niệm 30 năm ngày ra trường, tôi bỗng muốn dừng lại để nhớ, để gọi lại tên bạn bè, để được một lần quay về đứng giữa sân trường cũ, lắng nghe tiếng trống năm nào. Có thể chúng ta đã khác xưa rất nhiều, nhưng chỉ cần nhắc đến Liên Hà, đến 12E – K30, thì đâu đó trong lòng mỗi người vẫn vẹn nguyên một miền ký ức phủ bóng mát xanh đã hóa thành nhịp đập trái tim ta tự bao giờ.

LIÊN HÀ – TRẠM THỜI GIAN CỦA ÂN TÌNH VÀ TRƯỞNG THÀNH

Khắc Thị Chi

Học sinh khóa 18-Trường THPT Liên Hà

Trường Trung học Phổ thông Liên Hà với tôi không chỉ là một dấu mốc, mà là một phần thanh xuân. Đó là trạm thời gian nơi tôi học cách lớn lên, học cách biết ơn và gìn giữ trong tim những con người đã cùng tôi đi qua một đoạn đời trong trẻo nhất. Mỗi lần nhớ về mái trường ấy, lòng tôi lại xúc động, như vừa chạm vào một miền ký ức cũ vẫn còn ấm hơi thời gian.

Tôi thuộc một thế hệ học sinh đặc biệt – khóa đầu tiên chuyển từ hệ giáo dục 10 năm sang hệ 12 năm. Khi ấy, chúng tôi tốt nghiệp cấp II mới học xong lớp 7, rồi bước thẳng vào lớp 10, bỏ qua lớp 8 và lớp 9. Hai tiếng “lớp 10” vang lên lúc ấy mang theo biết bao hãnh diện. Trong bối cảnh khu vực Đông Anh khi đó chỉ có đúng ba trường trung học phổ thông công lập, mỗi xã chỉ có một lớp học sinh được vào cấp III, được trở thành học sinh Trường THPT Liên Hà là niềm vui lớn của gia đình và là cánh cửa đầu tiên đưa tôi bước vào miền ký ức thanh xuân không thể phai mờ.

Những con đường trưởng thành không chỉ trải hoa hồng. Tôi bước vào lớp 10 với sự tự tin của một học sinh giỏi từ cấp 2. Rồi cú “va chạm” đầu tiên đến rất nhanh. Những tiết học toán với thầy Nguyễn Quang Đại cùng câu nói quen thuộc vang lên từ cửa lớp: “*Lấy giấy nháp ra!*” cuốn chúng tôi qua bao nhiêu bài kiểm tra đầy căng thẳng. Không ít lần, chúng tôi hoang mang, nghi ngờ chính mình. Lên lớp 11, nhờ cách giảng mạch lạc và sự dẫn dắt tận tình của cô Châm, những kiến thức từng mơ hồ dần trở nên sáng rõ, giúp tôi lấy lại niềm tin vào chính mình. Bước ngoặt thật sự đến ở lớp 12, khi tôi được học thầy Phan Văn Dậu. Thầy giảng chậm rãi, điềm đạm, không cầu kỳ nhưng rất chắc chắn giúp tôi hiểu sâu bản chất Toán học. Mỗi bài toán hoàn chỉnh như một lần tôi tự vượt qua giới hạn của mình.

Song hành với Toán là những giờ Ngữ văn đầy rung cảm của cô Dương Thị Từ. Cách giảng của cô nhẹ nhàng, tinh tế, chạm tới người học một cách tự nhiên, không áp đặt. Những trang sách không còn là bài học cần hoàn thành, mà trở thành nơi tôi được lắng nghe, được

Lớp học xưa được tái hiện cùng thầy Đỗ Văn Mạnh - nguyên HT và cô Đinh Thị Láng - nguyên GV Văn

Học trò tặng hoa tri ân thầy Nguyễn Văn Chiêu - nguyên GV Văn

nghĩ và được viết bằng cảm xúc chân thành nhất. Toán rèn tư duy mạch lạc, còn Văn nuôi dưỡng cảm xúc. Hai dòng chảy ấy âm thầm định hình con đường sự phạm của tôi sau này.

Nhưng Liên Hà của những năm tháng ấy không chỉ hiện lên qua những giờ học trên lớp. Trong ký ức của tôi còn có một mảng màu rất khác – những ngày của một thời giáo dục “học đi đôi với hành” vừa mộc mạc vừa thấm thía. Năm học 1981–1982, khi nội dung hướng nghiệp và lao động sản xuất được đưa vào chương trình THPT, thầy Phó Hiệu trưởng Nguyễn Đức Hiến là người trực tiếp phụ trách. Thầy dám nghĩ, dám làm, sẵn sàng xuống tận ruộng, vào tận lò để đồng hành cùng học trò, không né tránh bất cứ khó khăn nào. Dưới sự dẫn dắt của thầy, mỗi tuần một buổi lao động, chúng tôi đóng gạch, đốt lò, nhổ mạ, cấy lúa, vớt bèo cho lợn ăn., tay rộp phỏng, lưng áo thấm mồ hôi, có những lúc mệt chỉ mong được nghỉ. Song giữa những ngày vất vả ấy, hình ảnh thầy Hiến – người thầy áo đã bạc màu, đôi giày luôn lấm lem bùn đất nhưng ánh mắt lúc nào cũng quyết liệt, kiên trì – trở thành điểm tựa để chúng tôi cố gắng, gieo vào chúng tôi bài học âm thầm về kỷ luật, trách nhiệm và sức bền. Đó là một phần ký ức Liên Hà mà tôi luôn mang theo, như một điểm tựa của cả một thời tuổi trẻ.

Thăm và tri ân thầy Nguyễn Đức Hiến – nguyên PHT

Tuổi học trò của chúng tôi ấm áp những niềm vui rất trong trẻo. Đêm cắm trại 26/3 năm lớp 12 - hoạt động kéo dài trọn một ngày và qua cả đêm tại trường. Cả lớp quây quần bên cô giáo chủ nhiệm Vũ Thị Mai – người cô vừa nghiêm khắc vừa bao dung. Cô tự tay nấu cho chúng tôi những món ăn giản dị mà ngon lạ lùng, trong đó có món cà chua nhồi thịt – lần đầu tiên những đứa trẻ nông thôn như chúng tôi được thưởng thức. Đêm ấy, đám con trai lớp 12D của tôi say mềm sau chầu liên hoan. Có đứa còn ngê ngao hát: “*Anh đi xúc tép, anh thấy cô mình đẹp, anh đổ tép vào xoong...*”. Sáng hôm sau tỉnh dậy mới thấy chân bị bôi đầy vôi – có lẽ là “cách giải rượu” rất riêng của cô. Điều đáng nhớ là tất cả vẫn hoàn thành nhiệm vụ, và không ai bị nhắc nhở. Đó có lẽ là sự bao dung của cô – biết điều gì nên nói, điều gì nên giữ lại để tuổi học trò được trọn vẹn hồn nhiên, ấm áp, tươi vui.

12D – Một ngày hội, cả một thời tuổi trẻ
(26/3/1984)

12D & Cô chủ nhiệm – Gặp lại sau 40 năm
(27/4/2024)

Giữa những kỷ niệm học hành, lao động và vui chơi ấy, Liên Hà còn giữ trong tôi một mối tình học trò rất trong. Bắt đầu từ một buổi văn nghệ 26/3, chỉ vì nghe tôi hát mà có một người âm thầm thương mến, lặng lẽ dõi theo. Không ồn ào, không hẹn ước, chỉ là những món quà nhỏ, những cuốn sách ôn thi và những trang sách kín tên cùng ngày sinh nhật của tôi – giản dị mà tha thiết. Tôi mang theo sự yêu thương ấy suốt một đoạn dài tuổi trẻ. Để rồi khi ngoảnh lại mới nhận ra: có những tình cảm không cần trọn vẹn, chỉ cần chân thành là đủ để trở thành ký ức đẹp. Tôi biết ơn bạn ấy – biết ơn một thời đã yêu tôi bằng tất cả sự hồn nhiên của tuổi học trò. Mỗi khi nhớ về, cảm xúc nao lòng năm ấy vẫn nguyên vẹn, dịu dàng và trong trẻo như buổi ban đầu.

Nhưng có lẽ kỷ niệm khiến tôi nhớ mãi lại đến từ buổi lễ bế giảng năm lớp 12. Khi ấy, tôi vinh dự được đọc bài thơ “Đêm nay Bác không ngủ” trước toàn trường. Tôi cũng không rõ vì sao tôi lại được đọc bài thơ ấy – có lẽ vì một điều gì rất giản dị mà chính tôi khi đó chưa kịp nhận ra. Giọng đọc hôm ấy, theo lời thầy cô và bạn bè, đã chạm đến cảm xúc của nhiều người. Với tôi, đó không chỉ là một tiết mục biểu diễn, mà là khoảnh khắc tôi cảm nhận rõ nhất sự trưởng thành của chính mình sau những năm tháng học trò đầy thử thách và nỗ lực.

Nhiều năm sau, trong những lần công tác và giao lưu, tôi có dịp gặp lại thầy Trần Hữu Đô – giáo viên Lịch sử năm lớp 11, sau này là Chủ tịch Liên đoàn Lao động huyện Đông Anh. Điều khiến tôi xúc động không phải là chức danh, mà là việc thầy vẫn nhớ rõ tên tôi và mỉm cười nói: “*Chi ngày xưa đọc thơ cực hay.*” Một câu nói giản dị, nhưng theo tôi suốt những năm tháng về sau như một sự ghi nhận thầm lặng mà sâu sắc.

Khép lại năm học cuối cấp ấy, tôi đón nhận một kết quả mà bản thân cũng không dám nghĩ tới trong những ngày đầu chật vật với Toán học: trở thành thủ khoa tốt nghiệp THPT. Với tôi, đó không đơn thuần là một danh hiệu, mà là sự hồi đáp lặng lẽ cho niềm tin của thầy cô, cho những giờ học nghiêm cẩn, những lần vấp ngã rồi kiên trì đứng dậy, và cho cả một quãng thanh xuân đã cố gắng đi đến tận cùng khả năng của mình.

Cũng trong năm học ấy, khi đứng trước ngưỡng cửa tương lai, tôi đăng ký thi Đại học Sư phạm Hà Nội 2. Một lần, cô giáo chủ nhiệm hỏi tôi dự định thi vào đâu. Nghe câu trả lời, cô nhìn tôi rất lâu rồi nhẹ nhàng nói: “*Sao em không đăng ký thi Đại học Sư phạm 1?*”. Chỉ một câu nói ngắn ngủi, nhưng với tôi, đó không chỉ là lời gợi ý, mà là sự tin tưởng thầm lặng của người thầy dành cho học trò. Niềm tin ấy trở thành một ngọn lửa nhỏ nhưng bền bỉ, tiếp sức cho tôi suốt chặng đường sau này – từ giảng đường sư phạm đến bục giảng, rồi gắn bó trọn đời với nghề giáo.

Rời Trường THPT Liên Hà, tôi mang theo tất cả những ký ức, những bài học và ân tình của một thời tuổi trẻ để bước tiếp trên con đường học tập và sự nghiệp. Từ mái trường phổ thông nơi thầy cô gieo hạt, tôi trở thành sinh viên sư phạm và may mắn được rèn luyện, trưởng thành trong môi trường học thuật nghiêm túc – nơi tôi nỗ lực học tập và đạt danh hiệu

sinh viên xuất sắc. Bước vào nghề, tôi tiếp tục phấn đấu, trở thành giáo viên giỏi cấp thành phố, tích lũy nhiều kinh nghiệm trong công tác giảng dạy và giáo dục học sinh.

Trên chặng đường ấy, từ bục giảng đến cương vị cán bộ quản lý giáo dục tiểu học, tôi luôn làm việc với sự nhiệt tình, trách nhiệm và tinh thần đổi mới. Trong mỗi quyết định chuyên môn, mỗi hoạt động vì học sinh, tôi vẫn nhận ra thấp thoáng hình ảnh những người thầy, người cô năm xưa ở Liên Hà – những người đã dạy tôi không chỉ tri thức, mà còn dạy cách yêu nghề, giữ đạo và sống trọn vẹn với nghề giáo.

Đặc biệt, khi được các bạn tin tưởng giao vai trò “Trưởng ban liên lạc”, tôi đứng ra kết nối tập thể và tổ chức thành công Hội khóa “40 năm trở lại trường xưa” của khóa 18 chúng tôi cách đây không lâu. Chính trong khoảnh khắc ấy, tôi mới thật sự cảm nhận được sức mạnh của hai chữ **Liên Hà**. Chỉ sau một lời gọi, những người bạn của bốn mươi năm trước lập tức tìm về, tay bắt mặt mừng như chưa từng xa nhau. Giữa sân trường thân thuộc, chúng tôi nhận ra nhau qua nụ cười, qua giọng nói, qua những câu chuyện tưởng như đã ngủ yên theo năm tháng. Thời gian như lùi lại, chỉ còn lại niềm vui hội ngộ và sự ấm áp của tình bạn thuở học trò.

Khoảnh khắc ấy khiến tôi càng thấm thía rằng Trường THPT Liên Hà không chỉ là nơi khởi đầu tri thức, mà còn là nơi gìn giữ nghĩa tình. Dù mỗi người đã đi một con đường khác nhau, ở những vị trí khác nhau, chỉ cần nhắc đến hai tiếng **Liên Hà**, là chúng tôi lại cảm nhận được một sợi dây âm thầm kéo mình về với nguồn cội – với lòng biết ơn, sự trân trọng và những tháng năm không bao giờ phai nhạt. Và chính từ những cuộc gặp gỡ tưởng chừng ngắn ngủi ấy, tôi hiểu rằng có những sợi dây gắn bó không bao giờ đứt – để mỗi lần ngoảnh lại, lòng mình lại tìm về **Liên Hà** như trở về một phần rất thân thuộc của chính mình.

Dấu hành trình đời người đã đưa tôi đi qua bao miền đất khác, **Liên Hà** vẫn luôn là một trạm thời gian đặc biệt trong ký ức – nơi lưu giữ những ân tình, những bài học và những tháng ngày đã góp phần tạo nên con người tôi của hôm nay.

Thời gian có thể trôi, nhưng **Liên Hà** thì vẫn ở lại!

Thầy, trò hội ngộ-40 năm trở lại trường xưa
(27/4/20224)

Hội khóa 40 năm trở lại trường xưa, tri ân Thầy, Cô
(27/4/20224Đ)

Khắc Thị Chi

Học sinh khóa 18 – Trường THPT Liên Hà

MÃI XANH MỘT MIỀN TUỔI HỌC TRÒ

Nhớ lớp chọn Toán K28 Trường THPT Liên Hà, 1991–1994

(Ảnh tập thể)

Có những năm tháng trong dòng chảy cuộc đời, ta chỉ nghĩ đó là những ngày rất đời bình thường: một buổi sáng đạp xe đến trường trên con đường đất đỏ rợp bóng cây, một giờ Toán căng thẳng trôi qua bên ô cửa sổ, giờ Văn lơ đãng ngó ra sân trường nắng hạ, hay tiếng cười rộn rã trong những buổi sinh hoạt Đoàn... Đẽ rồi khi thời gian trôi xa, mỗi người một phương trời, ta mới bàng hoàng nhận ra: chính những điều bình thường ấy đã hóa thành miền ký ức lấp lánh nhất của đời người.

Với chúng tôi – những học trò lớp chọn Toán K28 (1991–1994), Trường THPT Liên Hà không chỉ là nơi đã học ba năm cấp III. Đó là nơi cất giữ trọn vẹn tuổi mười bảy trong trẻo, nơi khởi đầu những giấc mơ, và là nơi tình thầy trò, nghĩa bạn bè trở thành thứ ánh sáng âm thầm soi chiếu suốt hành trình trưởng thành.

Hướng tới Lễ kỷ niệm 60 năm thành lập trường, chúng tôi lại có dịp trở về, lật mở từng trang ký ức. Ôn lại không chỉ để nhớ một lớp học có 42 thành viên, 23 bạn nam và 19 bạn nữ hay tự hào nhắc về một thế hệ học sinh đã đỗ đạt vào những trường đại học danh tiếng. Điều sâu xa hơn là để tri ân một mái trường đã ôm ấp, nuôi dưỡng chúng tôi trong những năm đầu của thời kỳ đổi mới – thời điểm tuy thiếu thốn về vật chất nhưng lại tràn đầy tin yêu; khi trường lớp còn quá đơn sơ nhưng trái tim thầy cô thì bao la nồng ấm; khi học trò đến trường bằng xe đạp, áo trắng giản dị, dép quai hậu, nhưng trong tim đã có những giấc mơ bay bổng.

Năm 1991, dưới tầm nhìn chiến lược của Thầy Hiệu trưởng Đỗ Văn Mạn, hai lớp chọn Toán và Văn ra đời nhằm bồi dưỡng nhân tài cho quê hương. Lớp Toán K28 chúng tôi ngày ấy quy tụ những học trò đạt điểm số cao trong kỳ thi cấp III từ khắp các xã, thị trấn. Học sinh lớp Toán, nhưng duyên số lại đưa cô Tám – cô giáo dạy Lịch sử về làm chủ nhiệm. Sự kết hợp ấy thật kỳ diệu! Cô Tám không chỉ dạy Lịch sử, cô dạy chúng tôi bằng nếp sống, sự bao dung và tình thương của một người cô, một người mẹ. Cô nhẹ nhàng nhắc nhở: *“Học giỏi là đáng quý, nhưng sống có tình nghĩa, biết trước biết sau mới là điều trọn vẹn.”*

Lớp Toán nhưng không chỉ có Toán. Trong lớp có hoa khôi, làm bí thư đoàn trường giỏi tiếng Anh như Huyền, như Mai Anh, Huệ. Có bạn biết giữ nhịp cho lớp những buổi học vắng thầy cô như Phong, biết làm thơ duyên dáng, hóm hỉnh và đáng nhớ như Thúy Hạnh, sau vào học Trường Đại học Ngoại thương. Có bạn Quỳnh, bạn Quang Huy vẽ đẹp trở thành sinh viên Trường Đại học Kiến trúc Hà Nội. Có những bạn lớp 10 học lớp chọn Văn như Phong, Cường, Huyền, lớp 11 chuyển sang lớp Toán, như một cuộc gặp gỡ hồn nhiên của tuổi học trò. Vì thế, lớp chọn Toán K28 không hề khô khan. Bên cạnh những bài toán khó, những

phương trình, bất đẳng thức, hình học không gian, chúng tôi vẫn có văn chương, thơ phú, ngoại ngữ, hội họa, văn nghệ, cắm trại, những tiếng cười và cả những trò nghịch tình quái rất riêng.

Giai đoạn 1991–1994 là những năm đầu của thời kỳ đổi mới. Cuộc sống còn nhiều khó khăn. Thầy cô và học trò đến trường chủ yếu bằng xe đạp, trên những con đường rải cấp phối đất đỏ. Mùa nắng, bụi đỏ phủ lên áo trắng, lên tóc, lên cả những quyển vở để trong giỏ xe. Mùa mưa, đường lầy lội, bánh xe trượt đi trong bùn đất, có hôm đến lớp mà quần áo đã lấm lem. Nhưng lạ thay, chính sự vất vả ấy lại làm cho ký ức trở nên đẹp hơn. Trường Liên Hà khi ấy còn đơn sơ: các lớp học phần lớn là nhà cấp bốn, mái ngói cũ, tường vàng, cửa gỗ, cửa chớp; chỉ có dãy hiệu bộ là đồ mái bằng. Sân trường có những khoảng cỏ, những tán cây, những dãy hành lang, những chiếc ghế gỗ, những ô cửa nhìn ra khoảng trời rất rộng, có cái lò gạch nhỏ, cả cái ao VAC (vườn ao chuồng) cũng nho nhỏ. Tất cả không hào nhoáng, nhưng thân thương đến nao lòng. Trong không gian ấy, tuổi học trò của chúng tôi đã đi qua biết bao mùa nắng mưa. Có những ngày lễ dưới phong đỏ trang trọng; có những buổi bế giảng đầy hoa, đầy ánh mắt bịn rịn; có những công trại được dựng lên bằng bàn tay vụng về mà hào hức của học trò; có những buổi văn nghệ, những giờ sinh hoạt Đoàn, những lần thi đua, những tiếng trống trường vang lên giữa sân gạch, mái ngói và hàng cây ... Tất cả hòa vào nhau thành không khí của một thời mộc mạc, thiếu thốn, mà vui tươi, trong sáng và thấm đẫm tình người.

Trong không gian thân thương ấy, chúng tôi may mắn được dìu dắt bởi một thế hệ thầy cô tận tụy, tâm huyết. Thầy Mạn, hiệu trưởng nhà trường khi ấy, là người có tầm nhìn trong việc xây dựng mô hình lớp chọn. Thầy Quát, hiệu phó, đồng thời dạy Vật lý lớp 10 và 11, nghiêm túc, chuẩn mực và để lại nhiều ấn tượng. Lớp 12, chúng tôi học Vật lý với thầy Bình. Môn Hóa có thầy Khôi dạy lớp 10, rồi thầy Chỉ dạy 11, thầy Đào dạy 12. Môn Toán có thầy Hải dạy cả 3 năm, người góp phần giữ lửa cho một lớp chọn Toán đúng nghĩa. Tiếng Anh có thầy Phúc. Môn Văn, chúng tôi được học với cô Sử ở lớp 10, cô Thông ở lớp 11, cô Dương ở lớp 12. Địa lý có thầy Tân. Kỹ thuật nông nghiệp có cô Soạn. Kỹ thuật công nghiệp có thầy Bạ. Giáo dục công dân có thầy Sơn, rồi thầy Lữ dạy lớp 11, 12. Cô Tân, thầy San dạy Sinh. Thể dục có thầy Hùng, người còn phụ trách Đoàn trường, gắn với nhiều hoạt động sôi nổi của tuổi trẻ Liên Hà. Mỗi thầy cô một giọng nói, một dáng đi, một cách dạy, một cách thương học trò. Nhưng tất cả gặp nhau ở sự giản dị, tận tâm và lòng yêu nghề.

Bây giờ nghĩ lại, chúng tôi càng thấm thía giá trị của những bài học ngày ấy. Thầy cô cũng sống trong cái khó chung của thời cuộc, cũng đi xe đạp tới trường, cũng có bao nỗi lo cơm áo đời thường. Vậy mà khi bước vào lớp, các thầy cô vẫn dành cho học trò sự nghiêm cần, trách nhiệm và niềm tin. Không có máy chiếu, không có phòng học hiện đại, không có những phương tiện dạy học phong phú như bây giờ. Chỉ có bảng đen, phấn trắng, sách giáo

khoa, giáo án viết tay, giọng nói của thầy cô và ánh mắt học trò. Nhưng chính từ những điều bình dị ấy, chúng tôi đã học được không chỉ kiến thức, mà cả ý chí vượt khó, sự nghiêm túc, lòng tự trọng và khát vọng vươn lên.

Điều đáng tự hào là lớp chọn Toán K28 đã góp phần làm nên một dấu mốc đẹp của Trường THPT Liên Hà. Đây là lần đầu tiên một lớp của trường có nhiều học sinh đỗ vào các trường đại học hàng đầu. Từ một ngôi trường ngoại thành còn nhiều gian khó, những học trò áo trắng của lớp chúng tôi đã bước vào các cánh cổng đại học lớn, mang theo niềm tự hào của gia đình, thầy cô, nhà trường và quê hương. Điều đáng quý hơn là hành trình học tập của nhiều bạn không dừng lại ở cánh cổng đại học. Trong lớp đã có những bạn học tới bậc Tiến sĩ, bậc học cao nhất trong hệ thống giáo dục Việt Nam, như Cường, Tường, Vũ, Sáng. Bên cạnh đó, còn có nhiều bạn tiếp tục học lên bậc Thạc sĩ ở các lĩnh vực. Có những bạn lại chọn nghề gắn bó với phần trắng bảng đen, với mái trường năm cũ như cô giáo Nguyễn Thị Nghi, cô giáo Nguyễn Thị Hà. Một lớp chọn Toán năm xưa không chỉ có bác sĩ, kỹ sư, kiến trúc sư, nhà giáo, sĩ quan, luật gia, chuyên gia kinh tế, mà còn có cả những người đi vào khoa học xã hội, chính trị, lịch sử, giáo dục và nhiều lĩnh vực khác. Mỗi cái tên là một con đường. Mỗi con đường là một nỗ lực. Có người thành đạt sớm, có người lặng lẽ bền bỉ. Có người ở gần quê, có người đi xa. Có người cuộc đời thuận lợi, có người trải qua nhiều thăng trầm. Nhưng dù ở đâu, làm gì, trong mỗi chúng tôi vẫn có một phần ký ức mang tên Liên Hà, mang tên lớp chọn Toán K28. Ký ức ấy không ồn ào, không phô trương, nhưng bền chặt. Nó nằm trong cách ta nhớ về thầy cô, trong niềm vui khi gặp lại bạn cũ, trong cảm giác bồi hồi khi nghe lại một cái tên, trong tiếng gọi nhau bằng biệt danh cũ mà chỉ người trong lớp mới hiểu.

Lớp chọn Toán K28 chỉ là một lát cắt nhỏ trong lịch sử 60 năm Trường THPT Liên Hà. Nhưng với chúng tôi, đó là lát cắt rực rỡ nhất của đời mình. Nhà trường đã cho chúng tôi tri thức, nền nếp, niềm tin và khát vọng. Thầy cô đã cho chúng tôi không chỉ bài học trong sách giáo khoa, mà cả bài học về nhân cách, trách nhiệm, lòng tử tế và sự biết ơn. Bạn bè đã cho chúng tôi một tuổi trẻ có nơi để nhớ, có người để thương, có kỷ niệm để quay về.

Sáu mươi năm, Trường THPT Liên Hà hôm nay đã khác xưa rất nhiều. Những dãy nhà cấp bốn, mái ngói cũ, tường vàng năm nào không còn nữa; thay vào đó là những dãy nhà cao tầng khang trang, hiện đại hơn, đủ đầy hơn, mở ra một không gian học tập mới cho các thế hệ học sinh hôm nay. Con đường đất đỏ ngày nào cũng đã lùi vào ký ức. Xe đạp học trò đã nhường chỗ cho nhiều phương tiện hiện đại hơn. Nhưng linh hồn của một ngôi trường được tạo tác từ tình thầy trò, truyền thống hiếu học, tinh thần vượt khó và khát vọng vươn lên, thì chắc chắn vẫn còn đó. Trong từng thế hệ học sinh hôm nay, vẫn có những ánh mắt háo hức giống chúng tôi ngày ấy, vẫn có những ước mơ bắt đầu từ sân trường Liên Hà, vẫn có những người thầy, người cô âm thầm nâng bước học trò.

Nhân dịp kỷ niệm 60 năm thành lập trường, từ đáy lòng mình, chúng tôi xin gửi lời tri ân sâu sắc tới các thế hệ thầy cô giáo, cán bộ, nhân viên Trường THPT Liên Hà. Xin tri ân thầy Mạn, thầy Quát, cô Tám, thầy Hải và tất cả các thầy cô đã dạy dỗ, dìu dắt lớp chọn Toán K28 chúng tôi trong những năm 1991–1994. Xin cảm ơn mái trường đã đón nhận chúng tôi khi còn là những cô cậu học trò non nớt, đã rèn giũa để chúng tôi biết học, biết mơ ước, biết nỗ lực và biết sống nghĩa tình.

Và xin gửi tới các bạn lớp chọn Toán K28 một lời thương mến. Dù thời gian có làm tóc bạc đi, gương mặt đổi khác, cuộc sống mỗi người thêm nhiều bận rộn, nhưng trong ký ức chung của chúng ta, ai cũng mãi là cô cậu học trò áo trắng năm nào dưới mái trường Liên Hà. Chúng ta đã từng có một tuổi trẻ trong trẻo, một lớp học đáng tự hào, một tình bạn đáng quý và một thời để nhớ. Đó là món quà mà cuộc đời chỉ trao một lần. Và trong dòng chảy ấy, lớp chọn Toán K28 chúng tôi xin được giữ mãi một góc nhỏ ân tình — nơi có con đường đất đỏ, hàng cây xanh, sân trường xưa, tiếng trống cũ, thầy cô kính yêu, bạn bè thương mến, và một miền thanh xuân không bao giờ phai !

Nguyễn Anh Cường
(Đại diện Tập thể lớp chọn Toán K28
Trường THPT Liên Hà)

THUỞ MƯỜI LĂM TA GỬI LẠI HIÊN NHÀ: KÝ ỨC THANH XUÂN KHÔNG DANG DỖ

*Ta về đây ôm lấy những ngày khờ
Ôm cả những giấc mơ từng vụn vỡ
Bạn bè ơi thanh xuân không dang dở
Chỉ nép mình vào ký ức ngủ say.*

Có những ngày tháng trôi qua tưởng chừng như gió thoảng, nhưng khi quay đầu nhìn lại, cả một bầu trời thanh xuân bỗng chốc ùa về khiến sống mũi cay cay. Tuổi mười lăm năm ấy, chúng tôi mang theo hơi thở của những làng quê thuần hậu từ Thụy Lâm, Liên Hà, Vân Hà, đến Dục Tú, Việt Hùng, Thị Trấn... bước vào cánh cổng trường THPT Liên Hà với sự ngơ ngác, hồn nhiên giữa thời kỳ đất nước bắt đầu chuyển mình từ bao cấp sang đổi mới.

Đề rồi năm mười bảy tuổi cất bước ra đi, mang theo một phần ký ức rực rỡ nhất gửi lại nơi hiên nhà. Chuyến tàu mang tên Lớp A (K24) niên khóa 1987-1990 đã chở đầy những tháng năm thiếu thốn nhưng ngập tràn tiếng cười, nơi thanh xuân của chúng tôi chưa bao giờ dang dở, mà chỉ đang ngủ say chờ ngày thức giấc.

Tuổi Mười Lăm Lắm Lem Bùn Đất Nhưng Hồn Nhiên Trong Trẻ

Thế hệ chúng tôi đi học trong giai đoạn gian khó, con đường đến với tri thức luôn hòa lẫn cùng những giọt mồ hôi nhọc nhằn. Nhưng có lẽ chính sự thiếu thốn ấy đã tạo nên một "sự bình đẳng về tinh thần", nhào nặn nên một tập thể AK24 gắn kết và bản lĩnh. Ký ức không thể quên là những buổi lội bùn cuốc đất, tát nước bằng gầu dây từ ao lên để cấy lúa ở khu ruộng cuối trường. Đất pha sét cứng đầu, cắm mạ chỗ này lại treo sang chỗ khác. Làm sao quên được hương vị "ngon lạ kỳ" của những bữa tiệc lén lút trong lớp, khi cả bọn lôi chiếc nắp vung xoong 60 ra rang từng nắm ngô (được trưng dụng từ khẩu phần của lợn) rồi chia nhau ăn rả rích. Là những buổi trực nhật rượt đuổi khi lợn xổng chuồng, những lần "đột kích" vườn trường hái trộm táo hay vãi mồ hôi đi đóng gạch giữa ngày hè oi ả. Là những ngày đạp xe trên con đường đất lầy lội, có người trơn trượt ngã nhào xuống ruộng, quần áo bê bết bùn, người đau ê ẩm nhưng bụng vẫn quặn lên vì buồn cười.

Những Rung Động E Ấp Thuở Giao Thời

Tình bạn năm ấy mộc mạc, ngây ngô và đầy rụt rè. Nam nữ học chung một lớp mà vẫn e dè, giữ một khoảng cách vô hình tinh khôi. Giờ ra chơi, các bạn nam thường rủ nhau ra ngồi xếp thành một hàng ngoài hành lang, còn các bạn nữ thì quây quần trong lớp ríu rít chuyện trò. Ấy vậy mà tuổi mới lớn vẫn có những rung động khẽ khàng, gói ghém cẩn thận qua những bức thư tay nhét vội vào ngăn bàn. Trớ trêu thay, bí mật tuổi hồng ấy lại bị nhóm bạn tinh nghịch lén rút ra đọc, rồi kéo nhau ra góc sân cười rúc rích, chọc ghẹo đến đỏ cả mặt. Thanh xuân còn là những khoảnh khắc đáng nhớ khi lớp lóng ngóng tham gia màn múa "Gặt lúa đêm trăng" với trang phục tự chế bằng giấy bạc trong nhịp trống "tùng tùng các", là sự ngượng ngùng không ăn nổi viên kẹo khi bạn nam ngồi gần bạn nữ trong buổi chia tay. Không có điện thoại hay mạng xã hội, chúng tôi kết nối với nhau qua những cuốn lưu bút truyền tay, những ánh mắt nhìn trộm chân thành để sưởi ấm cho nhau suốt hành trình trưởng thành.

Bóng Dáng Những "Người Lái Đò" Gom Nhặt Yêu Thương

Giữa sự thiếu thốn về vật chất, tầm vóc của người thầy năm ấy không nằm ở những giáo án cầu kỳ mà ở sự bao dung và lòng tận tâm vô điều kiện.

Cô Thêu (Chủ nhiệm/Dạy Văn): Hình ảnh cô với dáng người nhỏ nhắn, nhanh nhẹn, tay luôn vo tròn chiếc giẻ lau thoăn thoắt trên bụi giảng mãi in đậm trong tâm trí. Căn hộ tập thể của cô chật hẹp, nơi cô vừa chăm chồng thương binh, nuôi hai con nhỏ và mẹ già, nhưng vẫn chừa một lối đi cạnh giường ngủ cho học trò gửi xe đạp. Những buổi lao động bắt được mớ cá tép, cô lại tỉ mẩn nấu cho trò ăn trưa. Lời cô dặn: "*Dù sau này các em có làm bất cứ cái gì thì cốt lõi của nó các em phải có văn học*" đã trở thành kim chỉ nam nuôi dưỡng tâm hồn bao thế hệ.

Thầy Hạnh (Dạy Toán): Người thầy hiền hậu gắn liền với chiếc xe đạp "đặc chủng": không chắn bùn, lốp quần đầy dây cao su, xích luôn tuốt và cái ghi đông nếu đẩy nhẹ có thể quay tròn mấy vòng. Dù tay lấm lem dầu mỡ vì sửa xe dọc đường, nụ cười thầy vẫn rạng rỡ và luôn có mặt đúng giờ. Thầy bảo, quãng đường đạp xe chính là lúc thầy tư duy tìm lời giải cho các bài toán khó. Nhớ mãi cái ngày 20/11 năm đó, cả lớp đã rủ nhau góp những đồng tiền ít ỏi mua tặng thầy chiếc đèn đĩa và bộ xích líp mới. Sự tận tâm của thầy còn đi xa hơn cả bụi giảng, như khi thầy đứng ra bảo lãnh cho con gái một bạn trong lớp vào lớp chọn, mở ra một tương lai xán lạn cho cô học trò nhỏ.

Gần 40 Năm Nhìn Lại: Vẫn Gặp Nhau Ở Nơi Bắt Đầu

Ở cái tuổi ngoài 50, khi đã nếm trải đủ hương vị của cuộc đời, chúng tôi thấu hiểu chân lý của sự "trở về". Trở về mái trường xưa không đơn thuần chỉ là một chuyến thăm, mà thực sự là một chuyến hành trình "về với con người thật của mình" – một bản ngã nguyên sơ, không tì vết, không bị bủa vây bởi những áp lực danh lợi. Ở nơi đó, ta được sống lại là một cô, cậu học trò mười lăm tuổi, hồn nhiên, vô tư và trong trẻo nhất.

Mang theo bản ngã trong trẻo ấy, chúng tôi xin gửi lời tri ân sâu sắc nhất đến mái trường THPT Liên Hà trong dấu mốc 60 năm lịch sử. Thanh xuân của Lớp A (K24) không mất đi, nó chỉ đang nép mình trong những kỷ ức tuyệt đẹp, ru mãi khúc tình ca dưới mái hiên nhà Liên Hà.

*Đâu cần phải vĩ đại hay lớn lao
Chỉ cần về thấy tim mình vẫn ấm
Nghe tiếng trống nhịp đều vang trong ngực
Ta mỉm cười chào... Ta của ngày xưa.*

Trần Thanh Hải

(Lớp trưởng lớp AK24 Trường THPT Liên Hà)

LIÊN HÀ TRONG TÔI

Nguyễn Khánh Ly - Cựu học sinh A2-K40

Có những ký ức tuổi học trò, lạ thay, càng đi xa lại càng trở nên trong trẻo.

Trong ký ức của tôi về Liên Hà, có một khoảng không gian mà suốt những năm tháng sau này tôi vẫn thường hoài niệm: đó là dãy hành lang tầng ba vào những giờ ra chơi. Từ trên cao nhìn xuống, khoảng sân trường ngợp bóng mát của những vòm xà cừ cổ thụ. Tôi không biết những hàng cây ấy đã có từ bao giờ, đã đứng đó qua bao mùa khai giảng, bao mùa chia tay, đã che bóng mát cho bao nhiêu thế hệ học trò trước chúng tôi. Tôi chỉ nhớ vào những ngày lộng gió, lá xà cừ từ trên cao chao nghiêng rồi chậm chậm rơi, xoay mình giữa khoảng không trước khi đáp xuống sân trường, dệt nên tấm thảm vàng xào xạc dưới vòm lá xanh thẫm.

Ngày ấy, cô học trò lớp chọn khối A như tôi có thể đứng rất lâu ở hành lang chỉ để ngắm nhìn những chiếc lá rơi như thế. Bởi sau lớp vỏ khô khan của những con số, công thức Toán, Lý, Hóa, trong tôi vẫn có một góc nhỏ dịu dàng dành cho những điều rất đổi mơ mộng. Tôi thích nhìn nắng xuyên qua kẽ lá, thích những cơn gió bất chợt ùa qua hành lang, thích màu vàng của lá xà cừ trên nền sân cũ. Khi ấy, tôi đâu biết rằng nhiều năm sau, giữa biết bao biến đổi của cuộc đời, mình lại nhớ nhất những khoảnh khắc bình yên đến thế.

Thời gian thúc giục chúng tôi lớn lên, rời khỏi hành lang tầng ba, đi qua cổng trường để bước vào những con đường khác nhau của cuộc đời. Nhưng dường như có một phần tuổi mười bảy vẫn vẹn nguyên ở lại nơi ấy – giữa tiếng trống trường vang vọng, những ô cửa lớp và những chiếc lá xà cừ chao nghiêng trong gió.

Để rồi mỗi khi nhớ về Liên Hà, tôi lại thấy mình của ngày ấy: một cô trò nhút nhát, tự ti, chưa biết mình thực sự giỏi điều gì. Sự bén duyên của tôi với đội tuyển Văn có lẽ là một "kỳ tích" nho nhỏ. Năm ấy, khi trường tổ chức thi chọn học sinh giỏi, tôi đã chọn thi môn Sinh học và nghiêm nhiên tự bỏ lỡ cơ hội với môn Văn. Nhưng các cô đã không nghĩ như vậy. Bằng một sự công tâm và rộng lượng tuyệt vời, các cô đã gọi tôi – một học sinh chuyên khối A không qua vòng thi tuyển – vào đội tuyển Văn của trường.

Cơ hội ấy đã mở ra khoảng trời rực rỡ nhất trong ba năm cấp ba của tôi. Cả ba năm tham gia kỳ thi Học sinh giỏi môn Văn, tôi đều may mắn đạt giải. Nhưng điều ở lại sau cùng không phải là những tấm giấy khen, mà là ký ức về Cô Hiền, Cô Hoa, Cô Hiền – những người cô kính yêu đã nhìn thấy, tin tưởng và đánh thức sự tự tin còn ngủ quên trong tôi.

Tôi nhớ mãi kỷ niệm về cô Hoa năm tôi học lớp 12. Năm ấy, cô không trực tiếp bồi dưỡng đội tuyển. Vậy mà ngày có kết quả thi, biết tôi đạt giải, cô đã nhảy chân sáo vào lớp, vui

mừng reo lên báo tin với niềm vui hồn nhiên, trong trẻo như thể người đoạt giải là chính cô vậy. Càng trưởng thành, tôi càng hiểu khoảnh khắc ấy đẹp để biết bao. Bởi giải thưởng của tôi chẳng mang lại cho cô một dòng thành tích nào. Cô vui, đơn giản vì tình yêu thuần khiết dành cho học trò. Cô Hoa đã dạy tôi bài học sâu sắc về lòng rộng lượng và biết sẻ chia hạnh phúc với người khác – bài học nhân văn nhất của người làm nghề giáo.

Từ câu chuyện của riêng mình, tôi nghĩ về những thầy cô dưới mái trường Liên Hà. Liên Hà trong tôi là một "ngôi trường làng" giản dị giữa vùng quê ngoại thành. Nhưng thầy cô chưa bao giờ để hai chữ "trường làng" trở thành giới hạn cho ước mơ của học trò. Với sự tận tụy và năng lực chuyên môn vững vàng, thầy cô đã miệt mài gieo chữ, trao cho chúng tôi niềm tin mạnh mẽ để tự tin bước ra thế giới rộng lớn.

Sáu mươi năm của một mái trường không chỉ được đo bằng những dãy phòng học hay những con số thành tích, mà còn được làm nên từ hàng nghìn câu chuyện nhỏ ấm áp: là một người cô nhận ra khả năng của đứa học trò nhút nhát; là một cơ hội được trao đi không tính toán; là niềm vui chân thành khi thấy học trò vươn xa...

Hành trình 60 năm rục rờ ấy, tôi tự hào vì có ba năm thanh xuân của mình gửi lại. Biết ơn mái trường làng giản dị đã cho tôi một thời tuổi trẻ thật đẹp; biết ơn những người thầy, người cô đã "nhìn thấy" và vun đắp cho chúng tôi từ khi chính chúng tôi còn hoài nghi về bản thân.

Hướng về Lễ kỷ niệm 60 năm thành lập trường, xin gửi lời tri ân sâu sắc nhất tới các thầy cô giáo! Cảm ơn Liên Hà vì những ước mơ chưa bao giờ nhỏ bé, và cảm ơn thầy cô đã dạy chúng tôi cách trưởng thành để trở thành những người tử tế!

Nguyễn Khánh Ly

(Cựu học sinh Lớp A2 – K40, Trường THPT Liên Hà)

LIÊN HÀ – NƠI ĐỊNH NGHĨA LẠI ƯỚC MƠ

Người ta thường nói, cuộc đời mỗi người đều có những ngã rẽ. Có ngã rẽ do ta lựa chọn, nhưng cũng có những ngã rẽ tưởng như rất tình cờ, để rồi nhiều năm sau mới nhận ra đó là món quà đẹp nhất mà cuộc đời dành tặng. Với tôi, ngã rẽ ấy mang tên Liên Hà.

Mùa hè năm 2010, vừa tốt nghiệp đại học, tôi may mắn vào đúng đợt xét tuyển viên chức Hà Nội. Trước mắt tôi khi ấy là hai cánh cửa: một ngôi trường chỉ cách nhà vài phút và THPT Liên Hà – cách nhà tôi gần ba mươi cây số. Tôi đã do dự rất nhiều. Ba mươi cây số khi ấy không chỉ là khoảng cách địa lý, mà còn là khoảng cách giữa những băn khoăn của tuổi trẻ. Một bên là sự gần gũi, thuận tiện và bình yên của những ngày đầu lập nghiệp. Một bên là một mái trường còn xa lạ, là những chuyến đi dài mỗi sớm mai và một hành trình mà tôi chưa biết điều gì đang chờ phía trước.

Đến phút cuối cùng, tôi chọn Liên Hà.

Ngày ấy, tôi chỉ nghĩ mình đang chọn một nơi để bắt đầu công việc. Không ngờ, tôi đã chọn nơi sẽ gìn giữ cả thanh xuân của mình. Ít ai biết rằng, nghề giáo chưa từng là ước mơ của tôi. Những năm còn là học sinh trường Nguyễn Tất Thành, tôi luôn muốn trở thành sinh viên khoa Luật Kinh Tế của Trường Đại học Luật. Nhưng hoàn cảnh gia đình khi ấy khiến tôi chọn Sư phạm như một hướng đi phù hợp hơn. Tôi từng nghĩ mình chỉ đang khép lại một giấc mơ để mở ra một con đường khác.

Cho đến ngày gặp Liên Hà. Mái trường ấy đã định nghĩa lại ước mơ của tôi.

Ước mơ không còn là nơi mình muốn đến, mà là nơi mình được sống đúng với giá trị của bản thân. Hạnh phúc không còn là chạm tới điều mình từng mơ ước, mà là biết yêu thương thiết con đường đã dang tay đón mình. Mái trường ấy đã lặng lẽ dạy tôi rằng, cuộc đời không phải lúc nào cũng đưa ta đến nơi mình từng mong muốn, mà sẽ đưa ta đến nơi mình thực sự thuộc về.

Từ một cô giáo trẻ còn nhiều bỡ ngỡ, tôi lớn lên từng ngày trong tình yêu thương của đồng nghiệp, trong sự dìu dắt của các thế hệ thầy cô đi trước, trong niềm tin của Ban Giám hiệu và trong ánh mắt trong veo của biết bao thế hệ học trò. Mỗi tiết học, mỗi trang giáo án, mỗi mùa phượng đỏ, mỗi tiếng trống trường... đã trở thành một phần của cuộc sống. ***Để rồi từ lúc nào không hay, nghề giáo từ một lựa chọn của lý trí đã trở thành lựa chọn của trái tim.***

Có những điều không thể đo đếm bằng thời gian. Là những kỉ niệm với học trò thân yêu; những phụ huynh thân thiết gắn bó đến tận ngày hôm nay và mãi về sau. Là những cái nắm tay thật chặt trước mỗi hội thi, những lời động viên giản dị của đồng nghiệp mỗi khi tôi lo lắng. Là những giờ Văn đầy tiếng cười, những mùa chia tay và những cuộc gặp gỡ sau bao

năm, khi các em vẫn chạy đến gọi một tiếng "Cô ơi!" như ngày nào. Những điều bình dị ấy đã bồi đắp nên một hạnh phúc mà có lẽ chỉ nghề giáo mới có.

Có người từng hỏi tôi: "*Nếu được chọn lại, cô có còn chọn Liên Hà?*". Tôi mỉm cười. Có lẽ ngày ấy tôi đã chọn Liên Hà. Nhưng hôm nay, sau mười sáu năm nhìn lại, tôi hiểu rằng chính ***Liên Hà đã chọn tôi***: Chọn để một cô gái từng không nghĩ mình sẽ làm nghề giáo, lại yêu nghề bằng tất cả trái tim. Chọn để tôi có những đồng nghiệp không chỉ là người cùng công tác, mà là những người thân trong gia đình thứ hai của mình. Chọn để tôi có những học trò mà dù đi hết cuộc đời, mỗi lần nhớ lại vẫn thấy lòng mình ấm áp. Và cũng chọn để tôi hiểu rằng, hạnh phúc không phải là sống đúng với giấc mơ tuổi trẻ, mà là được sống trọn vẹn với con đường cuộc đời đã gửi gắm.

Mười sáu năm chỉ là một khoảng thời gian rất nhỏ trong hành trình sáu mươi năm của mái trường. Nhưng với tôi, đó là cả tuổi trẻ. Là nơi tôi học cách làm nghề, học cách làm người và học cách yêu thương. Nếu có điều gì đáng tự hào nhất trên hành trình ấy, thì không phải là những danh hiệu hay những thành tích, mà là tôi đã có một thanh xuân được sống trọn vẹn dưới mái trường mang tên ***Liên Hà***.

Có những ước mơ không mất đi, chúng chỉ được định nghĩa lại theo một cách đẹp đẽ hơn. Và với tôi, Liên Hà đã định nghĩa lại ước mơ... Định nghĩa bằng những mùa phượng đỏ. Định nghĩa bằng những trang giáo án tận tâm. Định nghĩa bằng những đồng nghiệp chân thành. Định nghĩa bằng những học trò đáng yêu... Hơn hết, Liên Hà - định nghĩa bằng một thanh xuân mà tôi sẽ mang theo suốt cuộc đời.

Nhân kỷ niệm 60 thành lập trường, từ trái tim tôi chỉ muốn nói một lời thật giản dị: ***Cảm ơn Liên Hà!*** Cảm ơn vì đã đến là một mối nhân duyên đẹp của cuộc đời. Cảm ơn vì đã cho tôi một nghề để yêu, một mái trường để nhớ, một đại gia đình để gắn bó và một thanh xuân để tự hào. Với tôi, được là một phần của Liên Hà luôn là một điều Hạnh Phúc.

Xin chúc cho tình yêu Liên Hà của tôi sẽ mãi vững vàng trên hành trình gieo những hạt mầm tri thức, tiếp tục chấp cánh cho bao thế hệ học trò bay cao, bay xa. Chúc cho ngọn lửa tâm huyết của các thế hệ thầy cô sẽ mãi được truyền nối, để THPT Liên Hà luôn được nhắc đến bằng niềm tự hào, bằng sự tin yêu và bằng những giá trị bền vững với thời gian.

*Tìm tôi chia nửa yêu thương,
Nửa cho gia thất, nửa thương mái trường.
Mai này tóc bạc màu sương
Liên Hà ghi dấu con đường tôi đi...*

THPT Liên Hà- Mãi mãi một tình yêu

Hà Nội, ngày 27 tháng 11 năm 2025

Cô Nguyễn Thị Thu

(GV Ngữ Văn – Nguyễn Bí thư Đoàn trường)

NGỌN HẢI ĐĂNG TRÊN HÀNH TRÌNH TÔI ĐI

Gửi tặng nhiều yêu thương đến cô giáo Hoàng Thị Hiền...

Có một điều tôi vẫn luôn tự ngẫm và thấy biết ơn sâu sắc: “*May mắn lớn nhất của thanh xuân là gặp được một người thầy thấp sáng niềm tin; hạnh phúc lớn nhất của trưởng thành là tìm thấy một người sắp đủ tâm để soi đường chỉ lối những bước chân chập chững.*” Đôi khi đứng giữa những khoảng lặng của cuộc sống, giật mình nhìn lại chặng đường đã qua, tôi thấy mình là người may mắn đến diệu kỳ. Dưới mái trường THPT Liên Hà thân thương này, tôi không chỉ tìm thấy ước mơ của đời mình, mà còn gặp được một người thầy lớn - một người sắp tận tụy - đã dìu dắt tôi từ những năm tháng đi học đến khi trưởng thành - *cô giáo Hoàng Thị Hiền.*

Những ngày tháng còn là cô học trò nhỏ thuộc khóa 50 (2013 – 2016) của trường THPT Liên Hà, tôi bước vào tiết Văn của cô với tất cả sự ngỡ ngàng, ngỡ ngác, rụt rè của tuổi mới lớn. Ánh mắt nghiêm khắc, sự nghiêm nghị của cô ban đầu đã từng khiến tôi có một chút sợ môn Văn. Nhưng rồi, chính những giờ giảng văn tràn đầy nhiệt huyết đã níu giữ và thức tỉnh tâm hồn tôi. Bằng chất giọng trầm bổng ấn tượng, bằng cái nhìn sâu sắc và sự thấu hiểu lẽ đời, với sự nghiêm khắc và chín chu trong công việc giảng dạy, cô đã thấp lên trong tôi tình yêu tha thiết với môn Văn qua từng trang sách. Cô không chỉ dạy tôi cách cảm nhận một bài thơ, phân tích một tác phẩm truyện, mà còn dạy tôi cách nhìn cuộc đời bằng lòng trắc ẩn và tình yêu thương. Cô trao cho tôi niềm tin, khơi dậy trong tôi sự tự tin của cô học trò còn rụt rè, nhút nhát.

Ngày cô tin tưởng chọn tôi vào đội tuyển thi HSG cấp Thành phố năm lớp 12, tôi vừa tự hào vừa đan xen thật nhiều lo lắng. Nhưng chính ánh mắt khích lệ đầy bao dung cùng sự tỉ mỉ uốn nắn từng câu chữ, từng nét nghĩ của cô đã tiếp thêm cho tôi sức mạnh. Giải Ba Học sinh giỏi cấp Thành phố năm ấy không chỉ là một danh hiệu, mà là quả ngọt được nuôi dưỡng trọn vẹn từ sự nhẫn nại gieo trồng và niềm tin tưởng tuyệt đối của cô.

Và chính ngọn lửa nhiệt huyết rực cháy từ cô đã soi sáng con đường tôi chọn: *trở thành một cô giáo dạy Văn.* Tôi bước chân vào khoa Ngữ văn, Trường ĐHSP Hà Nội, mang theo hình bóng và phong thái thanh lịch, tận tụy của cô như một tấm gương lớn để phấn đấu từng ngày.

Những tưởng khi đã rời ghế nhà trường phổ thông, khoảng cách thời gian và không gian sẽ làm dịu đi sợi dây liên kết. Nhưng không, trong suốt bốn năm đại học, cô vẫn luôn ở đó – lặng lẽ, bền bỉ và tràn đầy yêu thương. Mỗi kỳ thực tập sư phạm, khi bước chân chập chững đứng trên bục giảng đầy ngỡ ngàng và lo âu, người đầu tiên tôi nhớ đến và tìm về để sẻ chia cũng chính là cô. Cô lắng nghe từng câu chuyện nhỏ, kiên nhẫn tháo gỡ từng khúc mắc trong tâm lý sư phạm, chỉ cho tôi cách làm chủ giáo án, cách chạm tới tâm hồn học trò bằng

sự chân thành. Cô chính là chỗ dựa tinh thần vô giá, nâng đỡ tôi qua những hoang mang ban đầu của một người chuẩn bị bước chân vào nghề giáo.

Và rồi, như một mối duyên kỳ ngộ của cuộc đời, năm 2020, ngay sau khi tốt nghiệp ĐHSP Hà Nội, tôi được trở về THPT Liên Hà – nơi mình từng lớn lên, học tập, trưởng thành – với vai trò là một giáo viên hợp đồng.

Đó là giai đoạn không ít thử thách với một cô giáo trẻ mới rời ghế nhà trường đại học. Cảm giác trong tôi vừa ngỡ ngàng trước nghề, vừa áp lực làm sao để không phụ sự kỳ vọng của các thầy cô đi trước... Thế nhưng, chính trong những năm tháng ấy, cô Hiền lại một lần nữa trở thành chỗ dựa lớn nhất. Cô luôn ở bên động viên, dìu dắt tôi từng bước một. Không chỉ truyền dạy chuyên môn qua từng tiết dạy, cô còn khích lệ tôi tích cực tham gia vào các hoạt động phong trào, các cuộc thi, thử sức ở nhiều vai trò để khai phá hết năng lực của bản thân. Mỗi khi tôi nản lòng hay hoang mang, lời nói ấm áp của cô lại vang lên như một điểm tựa: *“Cố lên em!”*

Chính sự sát sao, niềm tin và sự định hướng tận tình của cô cùng những nền tảng, thành tích được vun đắp từ thời phổ thông đã trở thành động lực to lớn để tôi không ngừng nỗ lực. Để rồi trái ngọt đã đến: năm 2023, tôi chính thức đỗ kỳ xét tuyển viên chức với những thành tích đã có. Ngày nhận kết quả, vỡ òa trong niềm hạnh phúc, tôi hiểu rằng mình đã thực sự *“trở về nhà”* – trở thành giáo viên chính thức của Liên Hà, và được trở về với cô...

Từ một cô học trò nhỏ ngồi dưới lớp nghe giảng năm nào, giờ đây tôi trở thành người em, người đồng nghiệp trẻ làm việc cùng cô. Trên cương vị một người sếp chuyên môn, cô vẫn trọn vẹn một tâm hồn bao dung và sự tận tụy như ngày nào. Những ngày đầu mới đi dạy, tôi làm sao quên được những buổi dự giờ, cô ngồi phía dưới quan sát tỉ mỉ từng thao tác giảng dạy, từng ánh mắt của tôi hướng về học trò. Sau tiết học, cô không gắt gao hay áp đặt, mà nhẹ nhàng ngồi lại cùng tôi, cẩn thận nhận xét từng ưu điểm, ân cần chỉ ra từng điểm cần hoàn thiện bằng tất cả sự chân thành của một người đi trước luôn mong đứa con, đứa em của mình trưởng thành. Nhờ sự uốn nắn sâu sắc và tận tâm ấy, tôi mới có thể vững vàng hơn qua từng trang giáo án, tự tin và chín chắn hơn mỗi khi bước lên bục giảng.

Sáu mươi năm - một chặng đường dài nâng niu những chuyến dò tri thức, đưa biết bao lớp học trò THPT Liên Hà chạm tay vào mơ ước và tung cánh giữa đời. Riêng trong trái tim tôi, Liên Hà vượt lên trên định nghĩa của một ngôi trường. Nơi đây là chiếc nôi êm đắp bồi tri thức, là nơi tôi gặp những thầy cô tuyệt vời đã dìu dắt từng bước chân đi. *Liên Hà là nhà, là gia đình*, là nơi bình yên mà tôi luôn khao khát được thuộc về. Thật biết ơn vì giữa muôn vàn lựa chọn của cuộc đời, tôi lại có được may mắn: ***trở về đây, dưới mái nhà này, để sống, để yêu thương và trọn vẹn cống hiến.***

Kính gửi cô giáo Hoàng Thị Hiền – người thầy lớn, người sếp kính yêu của con!

Con xin gửi tới cô lời tri ân sâu sắc và trân trọng nhất từ đáy lòng. Cảm ơn cô vì đã xuất hiện, đã tin tưởng, đã đồng hành, dìu dắt và bao dung con suốt những ngày thơ dại năm 16 tuổi cho đến tận hôm nay. Dù hôm nay, con ở đây, là giáo viên của trường THPT Liên Hà, là đồng nghiệp của cô, nhưng trong trái tim này, con vẫn chỉ là cô học trò bé nhỏ trưởng thành dưới sự dạy dỗ và dìu dắt của cô. Kính chúc cô luôn thật nhiều sức khỏe, luôn giữ trọn ngọn lửa yêu nghề rực cháy, để tiếp tục là ngọn hải đăng soi sáng cho bao thế hệ học sinh và dìu dắt những giáo viên trẻ như chúng con trên hành trình gieo chữ dưới mái trường THPT Liên Hà thân yêu!

Thư Lâm, ngày 27/7/2025

Nguyễn Thị Thái Hà

(Cựu học sinh lớp A13K50 trường THPT Liên Hà

Giáo viên Ngữ văn trường THPT Liên Hà)

*Kỉ niệm về thăm cô, thăm trường nhân ngày Kỷ niệm 50 năm ngày thành lập Trường
(2016)*

Kỷ niệm khi trở về trường công tác cùng cô (20/11/2022)

GỬI LIÊN HÀ, NƠI NÂNG CÁNH NHỮNG GIÁC MƠ

“Mong rằng Liên Hà đừng quên tôi, đừng quên K54 nhé!”

Đó là lời nhắn gửi mộc mạc, lắng đọng tôi đã nhen ngào cất lên trong ngày bế giảng cuối cùng tại Liên Hà. Giờ đây, khi đã đi qua những năm tháng thanh xuân dưới mái trường ấy, tôi mới nhận ra một điều thật diệu kỳ: Liên Hà chưa từng quên chúng tôi, cũng như chúng tôi chưa bao giờ thôi khắc ghi Liên Hà trong tim mình.

Với tôi, Liên Hà là nơi khởi đầu của tất cả – nơi nâng niu những trăn trở đầu đời về cuộc sống, về học tập, về tương lai và những ước mơ hoài bão. Tôi vẫn nhớ sự bơ vơ, loay hoay và lạ lẫm của cô học trò nhỏ những ngày đầu bước chân qua cổng trường. Nhưng thật may mắn, Liên Hà đã dịu dàng ôm trọn tất cả những nỗi niềm ấy bằng sự vỗ về, an ủi bao dung nhất. Tôi nhớ đến sự ấm áp của tập thể 12D1- nơi mọi người luôn thật lòng quan tâm và trân trọng từng thành quả nhỏ bé từ sự cố gắng của tôi. Nhớ sự khích lệ vô bờ của các thầy cô giáo, đặc biệt là thầy Năm Hiệu trưởng, cô Hạnh chủ nhiệm và cô Hiên – người đã truyền cho tôi tình yêu văn học bao la. Mái nhà D1 cùng các thầy cô có thể đã trở thành một khoảng không gian trôi về phía sau trên hành trình trưởng thành, nhưng những giá trị yêu thương và bài học làm người mà mọi người để lại vẫn vẹn nguyên, lung linh như những viên ngọc quý trong tim tôi.

Kỷ niệm năm tháng cấp 3 đối với mỗi người mỗi khác, đối với tôi, đó là mảnh không gian đông đầy bởi những tiết học Văn say mê và những buổi ôn luyện học sinh giỏi cùng cô Hiên. Đến bây giờ, đó vẫn là quãng thời gian ý nghĩa nhất, thời điểm khiến mình thấm thía giá trị của sự bền bỉ và lòng nhiệt thành. Tôi có thể không phải người viết văn xuất sắc nhất trong đội tuyển của Liên Hà, nhưng tôi chắc chắn mình là người yêu Văn nhất. Tôi yêu văn đến mức có thể tranh thủ 30 phút ngồi xe bus đến trường để đọc một cuốn sách hay một chương của nghị luận văn học, bất chấp cái nắng oi ả của ngày hè để nắn nét viết tay hàng trang giấy văn và cuốn sổ tay nhỏ của tôi thì tràn đầy từ vựng hay hoặc trích dẫn ấn tượng... Tôi vẫn nhớ cảm giác ngượng ngùng, xấu hổ năm lớp 11, khi bước lên sân khấu nhận giải khuyến khích văn cấp Huyện. Khoảnh khắc ấy, tôi tự dẫn lòng mình bằng câu hỏi: *“Mình đã thực sự nghiêm túc với đam mê này chưa?”*. Và chính từ hôm đó, tôi tự xốc lại tinh thần, học cách trách nhiệm trọn vẹn với ngọn lửa văn chương trong mình. Những niềm vui cứ thế tiếp nối, Văn học đã trở thành chiếc chìa khóa diệu kỳ mở ra cho tôi vô vàn cánh cửa mới. Sự nỗ lực lặng lẽ và bền bỉ cuối cùng cũng đã kết thành trái ngọt.

Rời xa Liên Hà, tôi tiếp tục hành trình của mình: bước vào cổng trường đại học, ra trường, tìm một công việc và không ngừng nỗ lực cho chặng đường phía trước. Tôi vẫn là tôi – giản dị, nhỏ bé giữa cuộc đời rộng lớn. Tôi âm thầm học tập, trải nghiệm, vấp ngã, trăn trở rồi lại tiếp tục đứng lên. Giờ đây tôi đã biết điềm tĩnh đón nhận thất bại, coi mỗi biến cố là một bài học để bước tiếp vững vàng hơn. Tôi học cách nỗ lực làm những điều mình muốn và có thể làm. Cảm ơn Liên Hà đã dạy tôi biết sống bình tâm, dũng cảm và không bao giờ ngừng cố gắng!

Lời cuối, con xin gửi lời tri ân sâu sắc nhất đến Ban Giám hiệu cùng toàn thể các thầy cô giáo Trường THPT Liên Hà – những người đã luôn dõi theo, cổ vũ và truyền động lực cho con trong suốt 3 năm thanh xuân tươi đẹp. Cảm ơn các thầy cô đã luôn thấp sáng, trao truyền ngọn lửa tri thức và niềm tin cho biết bao thế hệ học sinh trước và sau K54 của chúng con. Kính chúc các thầy cô luôn dồi dào sức khỏe, hạnh phúc và tràn đầy tâm huyết với nghề. Chúc trường THPT Liên Hà ngày càng phát triển, mãi là ngôi nhà ấm áp, nơi nuôi dưỡng những ước mơ và đồng hành cùng các thế hệ học sinh trên con đường vươn ra biển lớn!

Trần Hương

(Học sinh 12D1 K54 - Giải Ba Quốc gia môn Ngữ Văn)

BIẾT ƠN LIÊN HÀ

*Xa Liên Hà, ngày nhiều gió và mây
Xin trao gửi những tháng ngày thơ ngây
Xin dang rộng vòng tay đón lấy
Phần tuổi trẻ, tôi để lại nơi đây...*

Ngày đầu tiên tôi bước chân đến Liên Hà là một ngày khá oi nồng để làm hồ sơ nhập học. Tôi chậm rãi dạo một vòng quanh trường. Ra tới khoảng sân sau, ngắm nhìn những tán cây xanh cao vút tỏa bóng mát rượi, ngược mắt lên dãy nhà thể chất đồ sộ nhìn từ phía thư viện, trong lòng tôi trào dâng một cảm giác lạ lẫm đến khó tả. Những ngày đầu ở trường quả thật có nhiều khó khăn khi phải thích nghi với cách học tập mới của học sinh cấp Phổ thông; cũng là lần đầu tôi tham gia vào các hoạt động phong trào với vai trò Ủy viên Ban chấp hành Đoàn trường trong khi bản thân còn vụng về, thiếu hụt từ kỹ năng mềm đến kinh nghiệm thực tế. Có những lúc áp lực đè nặng, tôi chợt thoáng nghĩ: “*Liệu lựa chọn Liên Hà có phải là một sai lầm?*”

Thời gian trôi, tôi đã yêu Liên Hà từ lúc nào chẳng hay. Yêu từng vệt nắng xuyên qua tán lá xà cừ, yêu góc sân trường rộn rã, yêu các thầy cô kính yêu, yêu những người anh, người chị, những người bạn và các em đồng hành cùng tôi qua bao sự kiện, phong trào.

Trong trái tim tôi luôn khắc ghi hình bóng cô Phạm Thị Hiền – cô Hiệu trưởng luôn hết lòng tạo mọi điều kiện tốt nhất để học sinh được tỏa sáng cả trong học tập lẫn rèn luyện. Tôi biết ơn cô Phan Thị Minh Hạnh – cô Bí thư Đoàn đã tận tình dìu dắt tôi từ những ngày lớp 10 non nớt. Cô đã trao cho tôi bài học vô giá về sự chuyên nghiệp trong quản lý tổ chức, sự nghiêm khắc trong công việc nhưng lại vô cùng ấm áp, tình cảm trong cuộc sống. Tôi biết ơn cô Nguyễn Thị Thu – cô Bí thư Đoàn đã nâng đỡ, tạo điều kiện, đồng hành cùng tôi suốt hai năm làm Phó Bí thư Đoàn trường (lớp 11 và 12). Cô dạy tôi tư duy sáng tạo, tinh thần dẫn thân đột phá trong công tác Đoàn, cùng bài học về lòng bao dung và sự hài hòa trong đối nhân xử thế. Các cô mãi là những tấm gương sáng ngời để tôi học hỏi và noi theo.

Tôi cũng xin gửi lòng tri ân sâu sắc tới thầy Duẩn, thầy Đường, cô Tuyết, cô Chi, thầy Hùng, cô Hương, cô Yến và biết bao thầy cô đáng kính khác – những người không chỉ trao cho tôi tri thức sách vở, mà còn gieo vào lòng tôi những bài học làm người, những giá trị nhân văn sâu sắc nâng bước tôi suốt cuộc đời.

Cảm ơn những người anh, người chị, những người bạn và người em đã kề vai sát cánh đồng hành cùng tôi qua từng hoạt động phong trào. Trong công việc, chúng ta là những đồng

nghiệp ăn ý; bước ra ngoài đời, chúng ta là một gia đình luôn yêu thương, sẻ chia và mang lại nụ cười cho nhau. Ký ức tuổi trẻ của tôi sẽ mãi đọng đầy những khoảnh khắc vui vẻ: từ những tháng ngày hăng hái chuẩn bị cho *King and Queen*, những đêm dựng trại rộn rã tiếng cười cùng tập thể A1.3, chuỗi ngày dài miệt mài chuẩn bị cho kỳ thi Giáo viên dạy giỏi, cho đến những bức ảnh kỷ yếu cùng tập thể A1.1,...

Và tất nhiên rồi, tôi sẽ mãi nhớ và biết ơn chính bản thân mình ở những năm cấp ba vì đã biết nỗ lực, biết cố gắng, sẵn sàng học hỏi và không bỏ cuộc. Cùng với sự giúp đỡ của thầy cô, bạn bè tôi đã gặt hái được những thành quả ngọt ngào: Thủ khoa đầu ra khối A01 của trường, hai năm liền đạt danh hiệu “Học sinh 3 tốt cấp Thành Phố”, Top 10 cán bộ Đoàn khối trường học xuất sắc nhất cả nước,...

Nhưng sau cùng, điều khiến tôi tự hào nhất khi nhắc về Liên Hà chưa bao giờ là những con số trên bảng điểm hay những tấm bằng khen từ phong trào Đoàn. Điều tôi mãi khắc ghi trong tim chính là những ký ức ngọt ngào bên thầy cô và bạn bè: những lần bị phạt; những trận hồn dỗi vu vơ trẻ con, những buổi trưa dài chụm đầu bên trang giấy giải từng bài toán, bài lý; những ngày trời đổ mưa cả đám cùng tựa cửa sổ nhìn ra ngoài thì thầm về những ước mơ xa; và cả những bài học vô giá về vốn sống mà mình đã tích lũy được dưới mái trường này.

*Thoáng nhớ khi xưa, sân trường ngập nắng
Quả roi trĩu nặng, mát đậm thanh chua
Kẻ thắng người thua, đá cầu ném bóng
Ôi những trưa dài, bài toán giải chưa xong*

*Như bão như phong những trận đả nước
Khúc khích nô đùa theo từng bước chân đi
Có nhớ những khi trốn học, bỏ tiết
Nhưng nhớ da diết, lúc làm Lý giờ Văn
Chẳng chút lẩn tẩn, cái gì cũng thử
Vui chơi giờ Sử rồi ngủ gật giờ Sinh
Đùa giỡn linh tinh, chế tên cha tên mẹ
Lớn đầu cả rồi mà hết những đứa trẻ
Như nhau một mẽ, thôi thì có sao đâu!*

*Lưu luyến thật lâu, những nhịp hồng niên thiếu
Kỷ niệm soi chiếu, vùng sáng trong mưa
Dòng lưu bút xưa, ai vội cất đi rồi?*

Rực một khoảng trời, ngày ấy bạn và tôi.

Hướng tới mốc son tuổi 60 rực rỡ của mái trường THPT Liên Hà, em xin gửi lời kính chúc nhà trường ngày càng phát triển vững mạnh. Chúc các thế hệ thầy và trò luôn dồi dào sức khỏe để tiếp tục cống hiến những giá trị ý nghĩa cho xã hội, ngày càng tô đậm thêm bề dày truyền thống thành tích của nhà trường. Cả đời này, em sẽ mãi tự hào vì được là một người con, một học sinh của Liên Hà.

Trần Ngọc Phúc

(Cựu HS Lớp A1.1K59 Trường THPT Liên Hà)

HẠ CHÍ VỊ ƯƠNG

Nỗi sợ lớn nhất là gì ư? Với mình, có lẽ là thời gian.

Nó khiến một ngày nào đó, con người ta bỗng nhớ da diết những khoảnh khắc mà khi còn ở trong đó, lại từng nghĩ là rất đổi bình thường. Một thoáng bằng lăng nở muộn, tím biếc phủ che một góc cổng trường. Một khoảng sân sau ngập tràn nắng vàng, luôn vọng lại tiếng bóng đập xen lẫn tiếng cười đùa hồn nhiên. Và cả bóng dáng thầy cô bên bục giảng thân quen - những người chưa từng vơi đi ngọn lửa nhiệt huyết, gieo từng con chữ bằng tất cả sự tận tâm qua biết bao thế hệ.

Người ta thường nói, thứ quý giá nhất của tuổi trẻ là thời gian. Nó ban cho ta sức sống, đam mê căng tràn như mạch sống trong huyết quản, nhưng cũng dạy ta rằng: thanh xuân qua nhanh như một thoáng cơn mưa rào mùa hạ, nhanh như cách hoa phượng nở đỏ rực cả một khoảng trời rồi lặng lẽ phai tàn. Thoáng chốc, 12 năm đèn sách khép lại, để lại trong lòng ta cảm giác bồi hồi, lưu luyến, ngỡ khi bước sang một trang mới của cuộc đời.

“Xuân đương tới, nghĩa là xuân đương qua,

Xuân còn non, nghĩa là xuân sẽ già,

Mà xuân hết, nghĩa là tôi cũng mất.

Lòng tôi rộng, nhưng lượng trời cứ chật

Không cho dài thời trẻ của nhân gian” (Xuân Diệu)

Mười năm nữa, khi chúng ta đều đã lớn, guồng quay của cuộc sống ngoài kia có lẽ sẽ cuốn mỗi người về một phương trời xa lạ. Mười năm nữa, dưới mái trường Liên Hà này, chắc chắn sẽ lại có một thế hệ học sinh mới bước vào, ngơ ngác và tràn đầy năng lượng như ta bây giờ. Các em rồi cũng sẽ có một thời thanh xuân rực rỡ ở Liên Hà, có những người thầy người cô dốc hết lòng dìu dắt bước chân non dại, và có những giọt nước mắt trưởng thành rơi xuống ngày chia xa.

Thế nhưng, Liên Hà trong ký ức của thầy cô và của riêng chúng mình năm ấy sẽ là một thước phim độc bản. Sẽ chẳng thể tìm lại cái thuở cả lũ từng chen chúc ở hành lang ngắm cơn mưa rào đầu hạ, cái thuở nghịch lá vàng rụng khắp sân trường, hay nét vẽ nguệch ngoạc trên tường vôi cũ. Chính vì không thể tìm lại được, nên chúng mới đẹp đẽ và vô giá đến thế.

Dẫu thời gian chẳng lấy đi tuổi trẻ, hay bắt mình phải cố quên nơi ký ức mình yêu thương nhất, nhưng nó nhắc nhở mình phải trân trọng phút giây được là học sinh Liên Hà. Dẫu mười hay bao nhiêu năm nữa trôi qua, mình tin rằng ngọn lửa thanh xuân trong trẻo mà Liên Hà reo vào lòng mỗi thế hệ học trò sẽ luôn vẹn nguyên. Để rồi sau này, mỗi khi hạ lập, nghe tiếng ve kêu râm ran, ta biết mình đã từng có một thời tuổi trẻ đáng sống, đã từng là những mảnh ghép cùng nhau viết nên hành trình hạnh phúc dưới mái nhà này.

Hà Nội, ngày 19 tháng 7 năm 2026

Trương Minh Hà

(HS lớp 11D1K62 Trường THPT Liên Hà)

SÁU MƯƠI MÙA LÁ RỤNG, MỘT KHOẢNG TRỜI THANH XUÂN

Có những ngày trời lộng gió, em đứng lại giữa khoảng sân trường đầy nắng, nhìn những mảng tường rêu phong ghi dấu bước đi của sáu mươi mùa lá rụng. Sáu mươi năm - một hành trình đủ dài để một mái trường bám rễ sâu vào lòng đất mẹ, chở che và nuôi dưỡng biết bao thế hệ chim non bay về mọi phương trời. Với em, ngôi trường này không chỉ là những dãy nhà ba tầng trang nghiêm, mà là cả một khoảng trời chứa chan những ký ức lấp lánh của tuổi thanh xuân.

Khoảnh khắc đặt bước chân đầu tiên vào ngôi trường mình đã mơ ước trong suốt những năm tháng còn là học sinh cấp hai, là lúc em nhận ra ước mơ ấy đã thành sự thật, nhận ra rằng người học trò nhỏ ngày ấy đã đến lúc phải trưởng thành và có trách nhiệm hơn. Em nhớ những ngày đầu năm học, khi mà các bạn cùng lớp vẫn ngại ngùng, e thẹn và còn chưa nhớ hết tên nhau, không khí lúc ấy không những chẳng lạnh lùng, ảm đạm mà còn rôm rả tiếng nói chuyện, cười đùa, thi thoảng lại có những câu hỏi “Bạn tên là gì ấy nhỉ?” để cố nhớ tên bạn nào đó. Lúc chúng em đã dần hòa mình vào nhịp sống của một học sinh cấp ba, cũng là lúc những cơn gió mùa Đông Bắc tràn về. Những buổi sáng mùa đông khi sương mờ còn chưa tan hết, tiếng bước chân của tụi học trò chúng em đã vang lên rộn rã vì sợ trễ học. Dưới ánh đèn, phấn trắng bay bay, giọng nói ấm áp của cô như đưa chúng em đi qua những trang văn chương đầy tính nhân văn, hay những bài giảng của thầy biến những con số khô khan thành những bài học thực tế thú vị. Thầy cô ở đây lạ lẫm, vừa nghiêm khắc như cha mẹ, lại vừa bao dung như những người anh chị lớn. Có những nét mực đỏ sửa từng lỗi sai trong bài kiểm tra, có cả những ánh mắt thất vọng khi học trò mắc lỗi, những lời dặn dò ân cần khi thấy chúng em lo lắng trước những kỳ thi. Chính những ân tình thầm lặng ấy đã tưới mát cho ước mơ còn non dại của chúng em.

Tuổi học trò của chúng em vẫn đang trôi qua bên khung cửa sổ lớp học, nơi có tán cây xào xạc tiếng lá và tiếng ve râm ran mỗi độ hè về. Đó là những ngăn bàn giấu vội gói bánh gói kẹo, là những tiếng cười giòn tan khi cùng nhau chuẩn bị cho một cuộc thi văn nghệ, hay những giọt nước mắt lặng lẽ sau buổi dựng trại mệt nhoài. Chúng em đã trưởng thành hơn, biết yêu thương, biết sẻ chia và biết ước mơ từ chính góc sân và khoảng trời này.

Sáu mươi năm nhìn lại, những thế hệ thầy cô tóc đã điểm bạc, những dãy hành lang có thể đã thay màu áo mới, nhưng tinh thần và tình yêu thương dưới mái trường này chưa bao giờ rời cạn. Mai này, khi xa rời phấn trắng bảng đen, bước đi trên vạn nẻo đường đời, hành trang mà chúng em mang theo sẽ luôn có bóng hình của thầy cô, có hơi ấm của tình bạn và cả niềm tự hào được là một phần trong dòng chảy lịch sử sáu mươi năm của trường THPT Liên Hà. Cảm ơn mái trường yêu dấu - nơi nâng niu và chấp cánh cho những ước mơ tuổi trẻ của chúng em.

Việt Hùng, ngày 21 tháng 7 năm 2026

Ngô Thị Kim Giang

(HS lớp 11D1K62 Trường THPT Liên Hà)

CÓ MỘT THANH XUÂN MANG TÊN LIÊN HÀ

Có những cái tên chỉ cần cất lên đã đủ khiến lòng người bồi hồi, xúc động. Có những mái trường không chỉ truyền dạy tri thức, mà còn là nơi lưu giữ biết bao kỷ niệm của tuổi trẻ, vun đắp ước mơ và chấp cánh cho những khát vọng bay xa. *"Mỗi ngôi trường là một mái nhà, mỗi người thầy, người cô là người thắp lên ngọn lửa tri thức"*. Với em, Trường THPT Liên Hà chính là một mái nhà dịu dàng và thiêng liêng như thế. Được học tập dưới mái trường có bề dày gần 60 năm truyền thống là niềm tự hào lớn lao của mỗi học sinh chúng em.

Ký ức về Liên Hà trong em bắt đầu từ một ngày nắng trong của năm lớp 9. Khi ấy, em bước qua cổng trường với tư cách một học sinh tham gia chương trình hướng nghiệp do nhà trường và Đoàn trường tổ chức. Giữa bao bờ ngõ trước một khung trời mới, sự đón tiếp ân cần của các thầy cô và các anh chị khóa trên đã xóa tan trong em nỗi rụt rè ban đầu. Để rồi ngày cầm trên tay giấy báo trúng tuyển, ngắm nhìn sân trường khang trang rợp bóng cây xanh, em tự hứa sẽ nỗ lực hết mình để không phụ niềm tin yêu của gia đình và thầy cô.

Em không thể nào quên buổi gặp mặt đầu tiên cùng cô giáo chủ nhiệm và các bạn. Sự dịu dàng, chu đáo của cô đã kết nối những gương mặt lạ lẫm thành một tập thể D4 gắn kết. Bức ảnh chụp chung ngày hôm ấy trở thành mảnh ký ức đầu tiên của em dưới mái nhà Liên Hà. Ngay sau đó, chuyến trải nghiệm ngoại khóa “Sinh viên và Chiến sĩ” do nhà trường tổ chức cho học sinh khối 10 đã mang đến cho em bao cảm xúc khó quên. Những ngày sinh hoạt chung, cùng ăn, cùng tập luyện và sẻ chia đã kéo chúng em lại gần nhau, biến những người xa lạ thành bạn bè thân thiết.

Ngày tựu trường chính thức là một buổi sáng tháng 9 dịu dịu nắng, gió thu nhẹ nhàng thổi, trên sân trường lác đác vài chiếc lá bàng già chao nghiêng. Ngôi trường đồ sộ khoác lên mình sắc vàng ấm áp, nổi bật trên nền trời xanh cùng dãy ô cửa màu xanh lá mướt mướt. Em yêu nhất khoảng không gian thoáng rộng phía sau dãy nhà học – nơi từng vệt nắng chiều đan qua kẽ lá, rọi xuống khoảng sân yên bình mà các anh chị khóa trên vẫn âu yếm gọi là “nắng Liên Hà”.

Qua mùa khai giảng đầu tiên rồi qua từng học kỳ của năm lớp 10, em nhận ra chính sự tận tụy của thầy cô đã xóa tan đi mọi lo âu, bờ ngõ của chúng em khi bước vào cấp học mới. Trong từng tiết học, thầy cô luôn kiên nhẫn giảng giải, tìm tòi những phương pháp mới để bài giảng trở nên sinh động. Khi chúng em đạt kết quả tốt, ánh mắt thầy cô lấp lánh niềm vui; khi chúng em sảy chân, mắc lỗi, thầy cô không trách mắng mà nhẹ nhàng động viên, dạy chúng em biết đứng dậy sau vấp ngã, sai lầm. Chính sự bao dung và tận tâm ấy đã khiến khoảng cách giữa thầy và trò trở nên gần gũi hơn, để mỗi học sinh đều cảm nhận được sự yêu thương chân thành.

Ở Liên Hà, mỗi ngày đến trường là một ngày em được học cách trưởng thành. Nhà trường không chỉ truyền thụ tri thức mà còn mở ra những khoảng trời trải nghiệm phong phú: từ các hoạt động STEM, nghiên cứu khoa học, các giờ thực hành thí nghiệm hấp dẫn, đến chuỗi câu lạc bộ học thuật, văn nghệ, thể thao và tình nguyện sôi nổi. Những thành tích rực rỡ của các anh chị khóa trên trong các kỳ thi HSG, Olympic, Đánh giá năng lực hay Khoa học kỹ thuật đã khẳng định vị thế vững chắc của nhà

trường trong hệ thống giáo dục Thủ đô. Nhưng trên tất cả, điều sâu xa nhất mà chúng em nhận được chính là bài học về lòng nhân ái, nhân cách và trách nhiệm với cộng đồng.

Hướng tới Lễ kỷ niệm 60 năm thành lập trường, ngôi trường đã khoác lên mình diện mạo mới khang trang, hiện đại, ngày càng phát triển, em càng cảm nhận sâu sắc hơn hai chữ “truyền thống” và cảm thấy tự hào, vinh dự khi được học tập dưới mái trường. Sáu mươi năm là hành trình đơm hoa kết trái được đánh đổi bằng biết bao mồ hôi, tâm huyết và sự hy sinh thầm lặng của các thế hệ thầy cô. Truyền thống ấy không chỉ nằm trên những tấm bằng khen hay trang sách cũ, mà đang sống động trong từng giờ học nghiêm túc, từng thái độ lễ phép và khát vọng vươn lên của học sinh hôm nay.

Nhân dịp trọng đại này, em xin gửi lời tri ân sâu sắc nhất tới cô Phạm Thị Hiền – Bí thư Chi bộ, Hiệu trưởng nhà trường. Cảm ơn cô vì sự tận tâm, trách nhiệm, tâm huyết và những cống hiến không ngừng nghỉ để dẫn dắt Liên Hà ngày càng phát triển vững mạnh. Em cũng xin kính chúc các thầy cô giáo luôn dồi dào sức khỏe, giữ mãi ngọn lửa nhiệt huyết với nghề; chúc các cô chú, anh chị cựu học sinh luôn thành công trên mọi nẻo đường và mãi nhớ về mái trường xưa.

Mai này, khi “1000 ngày nắng” dưới mái trường Liên Hà khép lại, điều đọng lại trong em sẽ không chỉ là những dòng kiến thức, mà là hơi ấm từ lời dạy của thầy cô, là màu áo trắng lung linh dưới bóng cây qua mùa thay lá. Dù đi đâu, làm gì, hai tiếng Liên Hà vẫn sẽ là khoảng trời thanh xuân tươi đẹp nhất, là điểm tựa tự hào nâng bước em đi suốt cuộc đời!

Nguyễn Đoàn Minh Châu

(Học sinh Lớp 11D4 K62, Trường THPT Liên Hà)

2. Thơ

XÚC CẢM NGÀY NGHỈ HƯU

(Nguyễn Thị Phương Anh – Cựu giáo viên nhà trường)

*Mấy chục năm rồi hàng ngày tới lớp
Phấn trắng, bảng đen, gương mặt học trò
Tình đồng nghiệp đắp vun theo năm tháng
Buổi họp hội đồng, những cuộc giao lưu...*

*Ngày khai trường nhớ biết bao nhiêu
Sân rợp bóng cây cờ hoa rực rỡ
Náo nức cô trò tiếng cười rộn rã
Tháng Chín, mùa Thu, năm học bắt đầu.*

*Ngày lại ngày... những năm tháng trôi mau
Bao lớp học sinh rời mái trường yêu dấu
Giây phút chia tay các con ơi có thấu
Mắt cô đượm buồn giọt lệ ứa bờ mi...*

*Mấy chục năm rồi đến lúc phải chia li
Mái tóc xanh đã bạc phai màu phấn
Đồng nghiệp ơi hãy giữ bàn tay ấm
Thắp sáng đêm dài xua lạnh ngày đông...*

*Về hưu rồi đồ vẫn vượt qua sông
Vẫn lớp lớp học trò cùng thầy cô cập bến
Những cuộc chia tay tràn ngập niềm thương mến
Người ở kẻ đi nhưng nhớ tím trời.*

THPT LIÊN HÀ: MỘT KHOẢNG TRỜI THANH XUÂN

Tháng năm khẽ chạm ô cửa lớp
Nắng vàng xuyên qua những hàng cây
Tiếng trống trường mang bao thương nhớ
Gợi miền ký ức mãi không phai.
Bảng phấn trắng lưu bao bài học
Lời thầy cô lắng lẽ wòm mằm
Dạy chúng em biết yêu điều đúng
Biết vững vàng trước biển gió mênh mông.
Tuổi học trò với đầy mơ mộng
Bạn bè bên nhau bao tháng ngày
Bao lời chưa nói còn dang dở
Gửi cả trời thương nhớ cho mai sau.
Sáu mươi năm— một dòng chảy truyền thống
Bao thế hệ tiếp bước trưởng thành
Ngọn lửa sáng mãi cùng năm tháng
Thắp sáng những hoài bão, ước mơ.
Mai đây bước muôn nơi rộng mở
Trong tim vẫn giữ một khoảng trời
Có thầy cô, có những miền ký ức
Có mái trường – đẹp nhất tuổi thanh xuân.

Thư Lâm, ngày 20 tháng 7 năm 2026

Bùi Thị Quỳnh Trang

(HS lớp 11D1K62 Trường THPT Liên Hà)

LIÊN HÀ – MỘT THỜI TUỔI XANH

Lê Nguyên Tịnh – Lớp AK23 (1986-1989)

*Ta trở lại – qua sân trường nắng mỏng,
Hàng cây già nghiêng bóng đợi người
xưa.*

*Gió lao xao như vừa qua lớp học,
Tiếng trống nào còn vọng giữa ban
trưa.*

*Sáu mươi năm – một dòng sông chảy
mãi,*

*Qua bao mùa phượng đỏ, lá vàng rơi.
Mái trường cũ vẫn âm thầm đứng đợi,
Giữ trong mình bao tiếng gọi xa xôi.
Thầy năm ấy – tóc giờ pha sương
trắng,*

*Vẫn nụ cười hiền hậu thuở ban đầu.
Cô đứng lặng, nhìn đàn trò trở lại,
Mắt long lanh như nắng đậu hàng cau.
Bạn gặp bạn – mà ngỡ vừa tan lớp,
Áo xanh kia gọi lại tuổi thanh xuân.
Một cái nắm tay thôi mà run nhẹ,
Cả tháng năm bỗng thức dậy thật gần.
Có người hỏi: “Dạo này vui không
nhi?”*

*Mà sau lời, mắt bỗng thấy cay cay.
Bao năm tháng ngược xuôi cùng cuộc
sống,*

*Về nơi đây – ta lại hóa thơ ngây.
Gốc cây cũ còn ghi màu kỷ niệm,
Bảng đen xưa như vẫn đợi tên mình.
Phấn đã trắng qua bao mùa bụi phủ,
Mà lời thầy còn sáng mãi trong tim.
Ngày ấy đó – sân trường đầy gió thổi,
Ta trồng cây, đắp đất dưới ban mai.*

*Mồ hôi nhỏ trên vai người áo trắng,
Mà ước mơ thì rộng đến tương lai.
Từ mái lớp – mỗi người đi một ngã,
Kẻ phương Nam, người ở tận phương
nào.*

*Có lúc mỗi giữa dòng đời nghiêng ngả,
Chỉ nhớ trường – lòng đã thấy nao nao.
Sáu mươi năm – trường như người mẹ
lớn,*

*Vẫn dang tay che chở những chuyến về.
Bao thế hệ bay qua miền giông gió,
Còn trong tim một lối nhỏ thôn quê.
Xin cảm tạ những người chèo lái mãi,
Giữ con thuyền không lạc giữa phong
ba.*

*Xin cảm tạ bao thầy cô lặng lẽ,
Gửi đời mình cho từng lớp đi xa.
Xin cảm tạ những bàn tay gìn giữ,
Cho mái trường bền vững đến hôm nay.
Cho tri thức vẫn xanh từng ô cửa,
Cho niềm tin còn sáng mỗi hàng cây.
Bạn tôi ạ – dấu mai rồi xa tiếp,
Cuộc hành trình còn lắm nẻo chông
chénh.*

*Xin hãy giữ trong tim màu áo biếc,
Một khoảng trời chưa nhuộm bụi lênh
đênh.*

*Rồi ta bước – qua sân trường chậm lại,
Nắng cuối ngày nghiêng xuống mái
hiên xưa.*

*Không ai nói – mà lòng ai cũng hiểu,
Có một thời... đẹp đến chẳng thể quên.*

*Ta rời lớp – mà hồn còn đứng lại,
Giữa hàng cây nghe lá gọi tên mình.
Liên Hà đó – không chỉ là trường cũ,
Mà một đời... còn mãi tuổi xuân xanh.*

NHỚ THẦY CÔ

NGUYỄN CÔNG LÔI

(Lớp 10C, khóa 1969-1972)

Nguyên cán bộ Ngoại giao- Bộ Ngoại giao

*Thầy – cô gieo chữ trồng người
Sáu mươi năm ấy cho đời chữ “tâm”
Thầy cho tri thức lập thân
Thầy cho đôi mắt nhìn gần, nhìn xa
Quan san bốn bể một nhà
Thầy cho tất cả bao la đất trời
Nay về quê cội nghỉ ngơi
Nhớ bao kỉ niệm một thời thầy cho
Nhân duyên gặp gỡ thầy trò
Con thuyền chở đạo, bến dò ai qua
Tình thầy không thể phai pha
Bấy nhiêu năm tháng tuy xa mà gần!*

THAO THỨC LIÊN HÀ

2h00 ngày 18-7-2026

Thầy Nguyễn Văn Chiêu- Nguyên giáo viên Ngữ Văn THPT Liên Hà

*Phổ thông trung học Liên Hà
Cho tôi có được tuổi già tám năm
Một thời bao cấp khó khăn
Nắng to – đường bụi, mưa dầm - ướt xe.
Một lời thầy giảng trò nghe
Sắn khoai, mì sợi đi về sớm trưa
Nay ngồi dưới mái trường xưa
Rưng rưng nhớ những người đưa chuyển đồ!
Về đây lớp lớp học trò
Tháng năm chờ đợi hẹn hò gặp nhau
Tóc xưa giờ đã thay màu
Đứng nghiêm như những ngày đầu mới quen
Ngọt ngào hai tiếng Thầy - Em!
Tháng năm gian khó ngày thêm trưởng thành
Ngôi trường mái lá nhà tranh
60 năm đã trở thành Thư Lâm
Đâu người tri kỉ tri âm?
Chỉ còn đây một chữ TÂM sáng ngời!
Quê hương thay đổi khác rồi
Đông Anh - Hà Nội rục trời cờ hoa
60 năm cũ – Liên Hà
Thời cơ hội nhập nay là Thư Lâm!*

KỶ NIỆM 60 NĂM THÀNH LẬP TRƯỜNG THPT LIÊN HÀ

Lê Quang Vịnh – Lớp 12D, Khóa 1988-1991

Liên Hà - Trung học phổ thông

Ngôi trường in dấu đẹp không phai màu

Bao gian khó thuở ban đầu

Thầy trò nỗ lực cùng nhau xây Trường

Sáu mươi năm - một chặng đường

Không ngừng phát triển nên Trường hôm nay

Thầy cô tâm huyết ngày ngày

Học trò sáng tạo, hăng say học hành

Lớp lớp nối tiếp trưởng thành

Đạt nhiều thành tựu vang danh Liên Hà

Kỷ nguyên mới, chúc Trường ta

Uy tín, chất lượng, vươn xa vững bền.

KÝ ỨC THẦY CÔ VÀ MÁI TRƯỜNG - KỶ NIỆM TUỔI HỌC TRÒ

Lê Văn Lương – TTCM Tổ Toán

(Dành tặng những mùa hoa đã qua và những học trò đã lớn dưới mái trường Liên Hà thân yêu)

*Có những buổi chiều nắng rớt xuống hành lang,
Gió Liên Hà mơn man tà áo trắng.
Tiếng trống trường chọt rơi vào khoảng lặng,
Phấn trắng bay... bạc cả những mùa thi.
Các em ngồi nghe kể chuyện người đi,
Trang sách mở ra những chân trời mơ ước.
Tuổi học trò như dòng sông chảy ngược,
Chỉ muốn quay về những năm tháng hồn nhiên.
Tôi đứng đây, nơi bục giảng thân quen,
Nhìn mắt sáng, nghe tiếng cười trong trẻ.
Dẫu mai này bước chân ai muôn nẻo,
Vẫn nhớ về một góc nhỏ bình yên.
Bảng đen xưa vẫn ghi nhớ từng tên,
Từng nét chữ nghiêng nghiêng miền ký ức.
Có những đêm thầy cô cùng đèn thao thức,
Gửi trọn ân tình vào từng chuyển đồ sang.
Thầy cô là những bóng mát bên đàn,
Lặng lẽ dõi theo từng đàn chim vỗ cánh.
Kỷ niệm ơi, xin giữ lòng kiêu hãnh,
Mái trường này... mãi mãi một tình yêu.*

TRỞ LẠI TRƯỜNG XƯA

NGUYỄN ĐÌNH DO

Vân Diêm, Thư Lâm, Hà Nội

ĐT: 0855.989005

(Nhân kỷ niệm 60 năm ngày thành lập Trường THPT Liên Hà)

*Hôm nay, trở lại trường xưa
Biết bao kỷ niệm như vừa trong tôi
Thầy cô bạn hữu đâu rồi
Nhà tre, vách đất, chỗ ngồi nơi nao
Máy bay giặc Mỹ bổ nhào
Bao nhiêu cảnh ấy nao nao gọi về
Bây giờ, trường đã dàng hoàng
Nhà cao, phòng rộng, bốn bề đẹp sao !
Ngày ngày, tấp nập ra vào
Thầy trò rạng rỡ hoa đào đón xuân
Cuộc sống thay đổi bao lần
Ngôi trường cũng được bao phần đổi thay
Sáu mươi năm ấy bao ngày !
Thầy, trò gặp gỡ bắt tay mừng trường
Liên Hà – hai tiếng thân thương
Kỷ niệm thành lập bốn phương tìm về
Lúa xanh, xanh mướt chân đê
Mái trường yêu dấu-hồn quê cuộc đời ! ./*

NHỚ KỶ NIỆM XƯA

NGUYỄN CÔNG LÔI

Thôn Đoài-Dục Nội, xã Đông Anh, Hà Nội.

ĐT: 098.7704.537

(Kính tặng Trường PTTH Liên Hà)

*Qua bao mùa phượng nở
Cùng cất cánh bay xa
Hôm nay chung mái nhà
Ta lại về họp mặt
Bao năm rồi xa cách
Những người bạn của tôi
Lại nhớ bao tháng ngày
Mái trường quý yêu ơi !
Vui sao ngày gặp mặt
Người người tóc pha sương
Qua sóng gió đời thường
Từng chặng đường công tác.
Bao nhiêu kỷ niệm đẹp
Trường cấp ba Liên Hà
Tự hào thay biết mấy
Ấm mãi trong lòng ta./*

NHỚ THẦY – CÔ

Nguyễn Công Lôi

Thầy-cô gieo chữ trồng người ()
Sáu mươi năm ấy cho đời chữ tâm
Thầy... cho trí thức lập thân
Thầy... cho đôi mắt nhìn gần, nhìn xa
Quan sơn bốn bề một nhà
Thầy... cho tất cả bao la đất trời
Nay về quê cội nghỉ ngơi
Nhớ bao kỷ niệm một thời thầy...cho
Nhân duyên gặp gỡ thầy...trò
Con thuyền chở đạo, bến đò ai qua
Tình thầy... không thể phai pha
Bấy nhiêu năm tháng tuy xa mà gần./*

(*) *Thầy... : Thầy-cô*

Lời ngỏ

Nguyễn Đình Do và Nguyễn Công Lôi

Xin gửi tặng nhà trường 3 bài thơ:

1/ Trở lại Trường xưa (Nguyễn Đình Do)

2/ Nhớ Kỷ niệm xưa (Nguyễn Công Lôi)

3/ Nhớ Thầy – Cô (Nguyễn Công Lôi)

Theo đề nghị của thầy Nguyễn Đình Do (cựu HS khóa V – 1970-1973, hiện là Chủ nhiệm CLB thơ xã Vân Hà và là Hội viên Hội nhà văn Việt Nam), đề nghị:

Được trình bày đọc bài thơ: Trở lại Trường xưa tại buổi kỷ niệm 60 năm thành lập trường, xin kính đề nghị Ban giám hiệu nhà trường xem xét.

Chúc buổi kỷ niệm này thành công tốt đẹp và như ý.

Kính,

Cựu học sinh khóa IV (1969-1972).

(Chữ ký)

Nguyễn Công Lôi

HẠ KÝ LIÊN HÀ

*Liên Hà gói nắng giữa trời hoa,
Ve sầu vẫn dệt khúc ngân nga
Áo trắng xa xăm chìm nắng hạ,
Để ta tìm mãi một mùa qua...*

*Bụi phấn mỏng nâng nghìn giấc mộng,
Nét phấn gầy mở rộng chân mây
Bàn tay thầy - ngọn đèn không ngủ,
Ươm bình minh trong đáy mắt thơ ngây*

*Ta lớn lên bằng những lời nghiêm khắc,
Bằng cái lắc đầu che chở nỗi chông chênh
Kiến thức đâu chỉ đọng trên trang sách,
Mà là hình hài nhân cách được gọi tên*

*Có ai níu thời gian dừng trôi?
Có ai buộc tháng năm dừng vội?
Hoa tàn kia, thầy vẫn xanh mãi,
Như nắng sớm vẫn còn trong mắt tôi*

*Liên Hà - gói nắng vào tán phượng
Để một đời ta gọi: Mái trường!*

Ngô Phương Thảo

(HS lớp 12D1K61 Trường THPT Liên Hà)

Lưu Giữ Mùa Xanh

*Tháng năm chậm chậm sang mùa
Phượng chưa kịp đỏ đã vừa chia xa
Tiếng trống nghiêng cuối hiên nhà
Gọi bao thương nhớ ngân qua tháng ngày*

*Bụi phấn còn vương trên tay
Cô thầy lặng lẽ ươm mầm ước mơ
Dạy em từ những trang thơ
Đến câu nhân nghĩa, bến bờ tương lai*

*Bạn bè chung một sớm mai
Mười hai năm đượm bao lời nhớ thương
Mai dù mỗi ngã một phương
Xin mang theo cả mái trường trong tim*

*Ngày đi nắng vẫn lặng im
Sân quen, ghé cũ bỗng chìm xôn xao
Xin gìn giữ một thời xanh
Để mai còn nhớ tiếng cành ve ngân.*

Phạm Tuấn Minh

(HS lớp 12D1K61, Trường THPT Liên Hà)

3. Nhạc

MÁI ẤM TRUNG HỌC LIÊN HÀ (lời V1)

Thơ: Đức Cơ – Văn Tùng, cựa HS

Xin mến tặng Trường PTTH Liên Hà bài hát MÁI ẤM TRUNG HỌC LIÊN HÀ.

- Lời thơ: Đức Cơ - Văn Tùng, cựa HS

- Âm nhạc AI Suno.

Liên Hà ơi...

Bao mùa phượng đỏ đi qua

Mái trường còn vang tiếng hát chúng ta

Liên Hà tỏa ngát hương sen

Mái trường trung học thân quen bao người

Khang trang khác hẳn xưa rồi

Ngày xưa mái thấp, nay tươi sáng ngời.

Trong tim còn mãi khoảng trời

Cô thầy tận tụy, bạn thời mến thương

Mỗi hè lao động sân trường

Xe ai hổng giữa nẻo đường vẫn vui.

Bao năm tháng chẳng phai màu

Trang vở xưa còn in hình bướm trắng

Tiếng cười vang dưới hàng cây nắng

Gọi tuổi thanh xuân quay về...

Liên Hà ta đó mái trường yêu dấu

Sáng gương trung học, rộng lối vươn xa

Bạn bè đâu có cách gần xa

Vẫn nhớ mãi Liên Hà – cái nôi tuổi trẻ.

Sáu mươi năm vun bồi trí nhân

Bao lớp người dựng xây quê hương đất nước

Tự hào thay những chặng đường đi trước

Tên trường mình còn sáng mãi hôm nay!

Vùng xa Hà Nội một thời

Mưa bom gian khó vẫn ngời niềm tin

Dân quân, bác sỹ, giáo viên

Doanh nhân thành đạt dựng nên cơ đồ.

Sĩ, Sư, Nghệ, Kỹ điểm tô
Chuyên gia, lãnh đạo làm rạng danh trường
Liên Hà nghĩa nặng tình thương
Cô thầy tâm huyết dẫn đường tương lai.
Mồ hôi còn ướt vai áo
Bảng đen phấn trắng năm nào chưa quên
Toán văn lý hóa thân quen
Sử địa sinh học đắp nền ước mơ.
Tin học nổi những chân trời
Ngoại ngữ mở rộng bao lời yêu thương
Dạy hay học tốt ngôi trường
Vững vàng hướng nghiệp tương lai sáng ngời.
Liên Hà Trung Học ngôi trường yêu dấu
Sáu mươi năm chan chứa những ân tình
Bao thế hệ cùng chung nhịp bước
Viết tiếp giấc mơ đẹp cho quê mình.
Chúc thầy cô luôn vui khỏe bình an
Bạn bè bốn phương vẫn nồng hơi ấm
Dẫu đi xa vẫn chung niềm sâu đậm
Liên Hà ơi... mãi mãi trong tim!
Qua bao mưa nắng cuộc đời
Hôm nay gặp lại rạng ngời sân trường
Liên Hà hai tiếng thân thương
Ngàn năm còn mãi vấn vương lòng người..../.

Trung học Phổ Thông Liên Hà Khúc ca tự hào

Kính tặng các thế hệ Thầy - Trò THPT Liên Hà

Nhạc và lời: Xuân Minh

The musical score is written in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 4/4 time signature. It consists of ten staves of music with Vietnamese lyrics underneath. The melody is composed of eighth and quarter notes, with some rests. The lyrics are as follows:

Từ trong bom rơi, từ Việt Hùng xưa giữa Đông Anh. Bóng dáng thân thương, ngôi trường cấp ba Liên Hà.

Sáu mươi mùa hoa nở từ vườn tri thức nơi đây. Vượt bao gian khó vì lợi ích trăm năm trồng người.

Nơi đây xưa miền Kinh Bắc vốn rạng danh hiếu học. Thư Lâm vọng tiếng thơm vốn ngàn năm "Rừng

Sách" truyền thống quê hương thêm niềm tin dưng xây cấp ba Liên Hà ngôi sáng tương lai. Sáu mươi Giáo dục

mùa hoa chung tay dựng xây ngôi trường lan tỏa tri thức. Kiêu hãnh sao Liên Hà nề nếp kỷ cương. Vững tin

thù đô, hôm nay rạng danh Liên Hà Trung học phổ thông, đưa biết bao con dò về

Vượt khó ta trồng người vì lợi ích trăm năm. Bến bờ vui xây cho tương lai, bao lâu dài tri

thức, cùng Thư Lâm quê hương tươi sáng rạng ngời. Để mùa thu nay rợp trời cờ hoa thắm tung

bay. Kiêu hãnh hôm nay ngôi trường khang trang lộng lẫy. Cùng chung câu ca, tình thầy

trò thắm thiết chan hòa. Sáu mươi mùa hoa, trung học phổ thông Liên Hà.

HÀNH KHÚC 60 NĂM THPT LIÊN HÀ

Nhạc và lời: Mai Bá TRẦN
(K-30C 1993-96)

Hùng tráng - Tự hào

The musical score is written in G major (one sharp) and 2/4 time. It consists of 11 staves of music with Vietnamese lyrics underneath. The score includes first, second, third, and fourth endings, marked with '1.', '2.', '3.', and '4.' respectively. The lyrics celebrate the 60th anniversary of Liên Hà High School, highlighting its achievements and the pride of its students and teachers.

Hành (Hành) trình sáu mươi năm gian lao nhưng tự hào biết mấy. Trường chúng
...trình sáu mươi năm trên quê hương lịch sử Kinh Bắc. Đẹp biết

tôi Trung học Phổ thông Liên Hà. Trên quê hương Thờ Lẫm của Thủ đô
bao ngôi trường vẻ vang truyền...

ngàn năm văn hiến. Hành... ...thống. Bao gian nan vẫn vượt qua, bao chông
gai quyết vượt lên. Đưa con tàu trí thức cập bến bờ vinh quang.

Hát, hát về trường tôi. Hát, hát về trường tôi. Sáu mươi năm Liên
Hà rạng rỡ Mãi sáng ngời niềm tin. Viết tiếp vào ngày mai.

Tiếp nối truyền thống - Tự tin hội nhập - Tự chủ tương lai. Hành
(Tự)

trình sáu mươi năm kiên trung gieo hạt mầm trí thức. Cùng đắp xây
...hào sáu mươi năm ươm lên bao hiền tài đất nước. Toả cánh bay

tô đẹp vườn hoa Liên Hà. Mang theo bao yêu thương vì học sinh
khung trời mở ra ngời...

tận tâm cống hiến. Tự... ...sáng. Mang trong tim bao nhiệt huyết, vươn lên
cao trên tầm cao. Ở Liên Hà yêu dấu đẹp mãi trường ta ơi!

VỀ NHÀ - VỀ VỚI LIÊN HÀ

Mến tặng chị Phạm Thị Hiền K24

Nhạc và lời: Trần Như Nội (K30)

Nhẹ nhàng - Tha thiết

The musical score is written for a single melodic line in treble clef, key of D major (two sharps), and 8/8 time. It consists of 11 staves of music with Vietnamese lyrics underneath. The score includes repeat signs, first and second endings, and a final ending. The lyrics are as follows:

Tôi lại về đây về mái trường xưa Trung học phổ thông Liên
...đây về mái nhà xưa, ngôi nhà của bao thế
Hà. Nơi những con đường tôi từng quen bước. In dấu sân
hệ. Ôi trái tim này đêm ngày thốn thức. Ôi khát khao...
1. trường ngày đầu đến lớp. Tôi lại về... 2. ...ngày về lại trường
xưa. Tôi về đây về với bao mê say. Tôi về đây cùng
chắp cánh tung bay. Tôi về đây về tiếp bước cha anh. Tôi về đây về
cùng ước mơ xanh. Tôi lại về đây ấm áp tình
...đây vun đắp ngày
thương, Trung học phổ thông Liên Hà. Nơi những cô
mai, Trung học phổ thông Liên Hà. Hạt giống gieo
3. thấy chẳng ngại gian khó. Vững lái tay chèo vượt lên sóng
mầm nhân tài đất nước. Yêu mãi ngôi...
4. gió. Tôi lại về...
...trường truyền thống vinh quang.

Dáng Thầy

Đỗ Văn Bảo

Số đăng ký: 2167
Ngày 14/9/2007

“Có một nghề bụi phấn dính đầy tay
Người ta bảo là nghề trong sạch nhất
Có một nghề không trồng cây trên đất
Lại nở cho đời những đoá hoa thơm”

Trường cũ lớp xưa còn dáng Thầy, cùng với nhớ thương còn vui đây. Bài
...đã rất xa rồi dáng Thầy, cùng mái tóc pha màu phấn bụi, và

giáo án xưa còn nhớ hoài, từng nét chữ xanh màu nhớ thương. Giờ...
những tháng năm nhiều kỷ niệm, để... ... ký ức theo về thiết

tha. Nhớ trường xưa yêu dấu bao kỷ niệm thơ ấu nơi mà Thầy yêu
...lớn và bao mơ ước, những lời Thầy thuở trước vẫn vọng theo năm

mến đã cho em từng ngày khôn...
tháng, cho em... mơ dáng xưa êm đêm.

Đỗ Văn Bảo

(HS lớp A1K33 Trường THPT Liên Hà)